

TAMAMEN

TALİHSİZLİK

KIŞ FEDON'U
BU SAYIDA

7.SAYI
KASIM 2024

1881

193∞

Saygı ve özlemle...

içindekiler

- 1 İlk Yazı / **ÖNER ADIYAMAN**
- 2 Lükse Bak Kimse Yemeğe Dokunmamış IV / **UMUT ÖREN**
- 4 Saudade / **NUR BAHAR YURTTAŞ**
- 6 Fal / **İRFAN ALIŞ**
- 8 Yasemin Yazı (devam) / **BİBLİOFİLA - RODRIGO SAURÉ**
- 10 Talihsizlik ve Tatminsizlik / **İPEK ALKAN**
- 12 Kış / **BURCU ATABAY**
- 13 Karikatürler / **ERSİN GÜNDOĞDU**
- 14 Röportaj / **KIŞ FEDON'U!!**
- 22 Karikatür / **CEMİL HAŞİMİ**
- 24 Kaplumbağa Kefesi (devam) / **ERCAN YILMAZ**
- 26 Yalnız Değilim / **AYŞENUR KOÇ**
- 28 Kendine İyi Bak / **SEVİNÇ YAŞAR**
- 29 Karikatür / **DELİKLİ İLİŞKİLER**
- 30 Şiirler / **AYKUT BARIŞ ÇELİK - BEYZA KORKAR - AVNİ KURU - KAYRA ALTIN**
- 32 Şarkıların Hikayesi / **VIRTUAL NOBODIES**
- 33 Şarkıların Hikayesi / **KOYU-DOĞANCAN KÖSEGİL**
- 34 Açık Seçik Bulanıklar / **MELEK ZEHRA BALCI**
- 36 650.000.000!/ **ABDULLAH MEMİŞ**
- 38 Kalemin İzinde, Silginin Gölgesinde: Yazmak ve Sakinleşmek / **SEMİH DUMAN**
- 40 Hata / **NAZ ÖZKAN**
- 42 Denediğim Satırların Şiiri / **OKAN KARAYILAN**
- 43 Karanlık Hikayeler: Vahşi / **SEHER EDA KILINÇARSLAN**
- 48 Tiyatro / **MERCANİYE ÇOK YAŞA**
- 50 Tiyatro / **AMY HUSTOY**
- 52 Otuz Yıllık Sır / **SEYMEN CAN TIĞLI**
- 54 (Çizgi Hikaye) Taş Var Köpek Yok / **AHMETCAN EBİL**
- 55 tablolar / **GAMZE NUR AYDIN**
- 56 Benim İçin Ağlama Arjantin / **CEYHUN KARAKÖSE**
- 60 Kendini Olumla / **İSMAİL TAĞA**
- 62 Kış / **PINAR HANZADE**

Genel Yayın Yönetmeni: **UMUT ÖREN**

Editör: **ALEYNA KÖSELER**

Dergi tasarımı, illüstrasyon ve karikatürler: **ÖNER ADIYAMAN**

Ön kapak illüstrasyon: **ÖNER ADIYAMAN**

Arka kapak illüstrasyon: **ECE BAKIR**

29 Ekim 10 Kasım Duyguların İki Yüzü

ÖNER ADIYAMAN

Yılın her bu döneminde
kendimi biraz garip hissederim.

Türkiye'nin tarihi belleğinde derin izler bırakan iki önemli gün peş peşe. Ekimin sonunda Cumhuriyetimizin coşkusu yaşarken, sadece on küsur gün sonra Ulu Önderimizi ebediyete uğurlamamızın hüznü kaplıyor içimizi. Kutlama ve yas iç içe geçmiş olarak bizlere miras bırakılmış sanki.

Hüzünlüyüz ama bir o kadar gururluyuz, huzursuzuz ama bir o kadar sabırlıyız, hatta bazen umutluyuz, bazen kusurluyuz, tamahkarız, nankörüz, sevgi ve hasret doluyuz ve öfkeliyiz; bazen de sadece şanslıyız ya da talihsiz.

Coşku ve hüznün arasındaki bu ince çizgide yürümek, belki de yaşadığımız duyguların bu denli çeşitli oluşunu farketmek için bir fırsattır.

Bu özel sayıda bir Atatürk aşığı olan Fedon'u ağırlamak bizim için ayrı bir şeref. Fedon başta olmak üzere dergimize katkı sağlayan herkese teşekkür ederiz.

İyi okumalar.

lükse bak kimse yemeğe dokunmamış

UMUT ÖREN

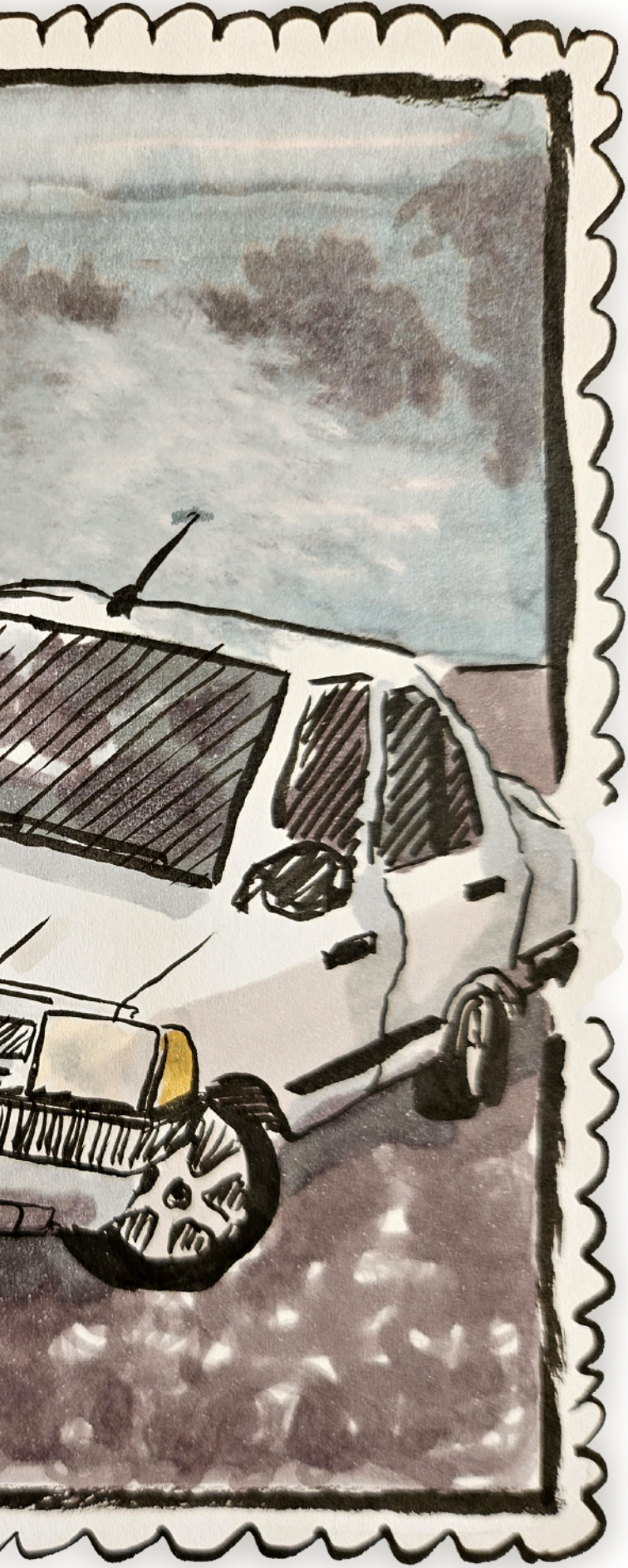
4. Bölüm

Arsamız Evimiz

80'li ve 90'lı yıllarda çocukluğunu yaşamış insanların klasikleşmiş bir anlatısı vardır: “Biz sokakta büyüdük. Bizim zamanımızda arsalar vardı. Şimdiki çocuklar çok şanssız.” Ben çocukken, televizyonlarda, gazetelerde, dergilerde hep bu anlatılırdı; bu nostalji üzerinden konuşulurdu. 97 doğumlu biri olarak, ben de arsada top oynayarak büyüdüm. Çocukluğum mahallede geçti. Bizden önce büyüyen nesil, sanki bizim varlığımızı görmezden geliyordu. O zamanlar onlara sinir oluyordum. “Hayır, biz buradayız! Bitmedi mahalle, bitemez!” diye bağıırıyordum içimden. Şimdi, sokakta çocuklar kalmadı gibi hissediyorum. Peki, neden onlar gibi düşünüyorum?

Güneşli bir gün. Yalancı Sinan, ben, Mesut abi, Burak abi, Can ve Berke, güneşin altında 3'e 3 bir maçın ortasındayız. Arsanın hemen yanında, yolun ortasında oynuyoruz. Arsa çok pis ve taşlı olduğu için orada oynayamıyoruz. Maç devam ediyor. Güneşin sıcaklığı, maçın sıcaklığına yetişmeye çalışıyor. Kritik anlar... Gol atan kazanacak. Top ayağımda,

kaleye doğru gidiyorum. Karşımda ise sadece Yalancı Sinan. Tam şutu atacağım esnada bir araba geliyor ve maçımızı bölüyor. Böldüğü yetmiyormuş gibi, arabayı orta sahamıza park edip gidiyor. Arkasından tatlı tatlı söylentiler savuruyoruz. Bu yol bizim futbol sahamız! Hatta benim için burası İnönü Stadı. Siz hiç stadın ortasından geçen araba gördünüz mü? Böyle bir terbiyesizlik olur mu? Oluyor işte. Maçı tatil etmek zorunda kalıyoruz. Kendi aramızda konuşmalar başlıyor: “Bu böyle olmaz. Bu işi çözmemiz lazım. Her seferinde aynısı oluyor.” Diğer arkadaşlarımız da gelmeye başlıyor. Tam kadro olmaya çok yakınız. Herkes fikirler atıyor ortaya. “Arabaları park ettirmeyelim,” gibi iddialı sözler var. Gaza gelmelerin, abartmaların arasında Mesut abi: “Arsayı temizleyelim mi?” diyor. Herkesin aklına yatıyor bu fikir. Bir hafta boyunca arsamızı temizliyoruz. Öyle taşları topladık, çöpleri topladık, bitti gibi değil. Bayağı bayağı deterjanlarla, fırçalarla dip bucak temizliyoruz. Maçımız bir hafta sonra kaldığı yerden devam ediyor. Atamıyorum golü. Dönüşünde yiyoruz. Talihsizlik, maçı kaybediyoruz...

Aslında onlar gibi düşünmüyorum. Bu doğru değil. Sadece ben büyüdüm. Ve eskiye dönmek istiyorum. Onlar dediğim insanlar da kendi çocukluklarına dönmek istiyordu. Şimdi daha iyi anlıyorum. Hâlâ sokakta top oynayan, ip atlayan, saklambaç oynayan çocuklar var. Ve her zaman olmaya devam edecekler. Şimdiki çocuklar büyüyecekler, kendi çocukluklarını arayacaklar. Arsaları olacak mı? Bilmiyorum. Bizimkisi artık yok. Onu biliyorum.

saudade

NUR BAHAR YURTTAŞ

Üstünü değiştirip yatağa uzandı. İçinde olan duyguları tanımlamakta güçlük çekiyordu. Karanlıkla körüklenen özlem duygusuydu belki... Hislerden ibaret olduğunu düşünürdü hep; hissedebildiği kadar vardı. Derinlerde hissetmek... Ama bir süredir duyguları uyuşmuştu. Eskisi kadar hissetmiyordu veya eskisi kadar farkında değildi yaşamın. Kendini kaybetmişti ve bulamıyordu ya da hiç kendisi olmuş muydu? İşte bunu bilmiyordu. Yaşama yüklediği anlamlar ona uzak gelmeye başlamıştı. Kendini mısıralara teslim etmek eskisi kadar kolay değildi. Bağ kurduğu her insanda, her mekânda kendinden bir parça bıraktığını düşünüyordu. Artık ruhunun bir parçası onlarla yaşıyordu. Artıyor muydu, eksiliyor muydu? İşte bunun cevabını o da bilmiyordu. Yavaş yavaş gözleri kapanıyordu. Kendini hiçliğin kollarına bıraktı. Sabah uyandığında yeni hisler yoktu içinde; işte buna çok üzülmüştü. Yorgun argın kalktı yataktan. Yeni bir gün için hazırlanmaya başladı. Sıcak çikolata yaptı kendine, belki bu soğuk kış günü içini ısıtır umuduyla... Elinde fincan, içinde büyük bir boşlukla birlikte camın önündeki koltuğa oturdular. Her yer bembeyazdı. Kar, ona olmayan ülkelerden gizemli özlemler, buruk umutlar getirirdi. Ayağa kalktı, bir plak yerleştirdi. Şarkılar, hislerin en dokunaklı anlatımıydı ona göre. Yerine tekrar oturdu, hızla inen kar tanelerini akıp giden zamana benzetti. Biraz da bunun için kederlenecekti; akıp giden zamana...

Her zaman içinde bir yerde var olan bir şeyleri düzeltme dürtüsü ruhunu sarmaya başlamıştı. Nereden başlamalıydı, neleri düzeltebilirdi? Aklından onlarca soru geçerken, inmesi gereken durağın adını duymasıyla hızlıca ayağa kalktı, bir iki

kişiye çarparak hızlıca otobüsten indi. Her zamanki gibi insanları rahatsız etmişti. Evet, ilk bunu düzeltmeliydi. Bu düşünceler kafasından geçerken birinin seslenmesi ile kendine geldi. Cüzdanı düşürdüğünü fark etti. "Bu kadar da olmaz," diye düşündü içinden, "Bu kadar da olmaz." Ama oluyordu. Konu o olunca en ahmakça şeyler oluyordu. Teşekkür etti, içinden kendine bir iki sin Kafil küfür savurdu. Hava yağmurluydu; içi ise daha güzeli bulunduğu anda taşınılmış boş bir ev gibiydi...

Kendisine çok kızgındı, yanlış şeyler hissediyordu. Hep ağlamaklıydı bu sıralar. Bir şeyleri kaybetmiş gibi hissediyordu; yeri doldurulamayacak bir şeyleri... Az da olsa rahatlamış, biraz olsun nefes almıştı. Çok inişli çıkışlı bir ruh hali vardı. Sevgiye açtı kendini bildi bileli... Bu durum onu kötü hissettiriyordu; bu yüzden bu duruma binlerce kılıf bulmuştu. Kutsal mekânı olan kafeye gelmişti. Karanlık bir dizaynı vardı, neredeyse herkes tek başına oturuyordu. Tek başlılık kalabalığı adını takmıştı bu duruma. Herkes kendisi ve içindeki binlerce sesle kahvelerini yudumlardı. O yüzden burayı çok seviyordu; tek olmadığını anımsıyordu her seferinde.

Bazen insan birinde kendinden parçalar bulur ama daha önce başkalarında da bulduğunu sandığından inancını yitirmişti. İşte tam olarak yarım kalmışlık burada başlıyordu. Aklına onun gözleri geldi, boğazında bir düğüm oldu. Sorunlarını dışarıya yansıtmak şöyle dursun, içinde dahi bütün halıların altı doluydu... Onun gözlerini de bir sandığa koydu, kilitledi ama anahtarı atmaya cesaret edemedi. İçinden bir süreliğine ayrılıp sütlü kahve sipariş etti. Süt tadı kahveden bir derece daha yoğun olmalıydı. Bazı kahvelerde olan çiğ süt tadından nefret ediyordu. İki senedir o kadar çok yerde kahve içmişti ki gurmelik yapabilirdi. En iyi latte burada içilirdi. En koyu sohbetler, kurukahveci efendide Türk kahvesi içerken yapılırdı. Kahvesi gelene kadar bunları düşündü. Çalışanlar arkadaşları olmuştu; kahveyi getiren kızla bir iki lafladılar, nazik bir gülümseme ve teşekkür... Görev tamam. Kahvesinden bir yudum aldı; süt tadı daha hafifti, böyle de sevmişti. Yanında tomarlarca kitap ve defter taşıyordu. Hepsini teker teker çıkarttı ve masasına dizdi. Dışardan gören, Türkiye'nin dış mali borçlar müdürü falan sanabilirdi.

"Evet efendim, borçlarımız cahilliğimizi aşamadı, öhöm öhöm... (Tamam, kameraları kapatın, benim

votkam neredel!)" İçinden güldü. Komik kadındı, ha! "Evet, aradığım defter sensin, gel bakalım..." Evet, bu defter his defteriydi; sadece hislerini yazardı. Aldı kalemi eline, taktı kulaklığını. Boğazında bir düğüm oluştu: hislerim... Hissiz bir insanın hislere âşık olması. Hem onlardan kaçıp hem her detayda onları araması oldukça değişikti. Adını asla bilmediği yüzlerce his vardı; kendi içinde his avlıyordu. Ya da hisleri onu avlamasın diye böyle bir oyun oynuyordu. Yeni bir sayfa açtı, konunun nereye geleceğini bilmiyor gibi yazmaya başladı.

Bir çift göz görürsünüz. İlk başta sizin için bir şey ifade etmez. Zaman geçtikçe o gözlerin sizin ruhunuzdan bir parça olduğunu anlarsınız. İkiniz de itiraf etmeye korktuğunuzdan aranızda sözsüz bir anlaşma yaparsınız. Neden korktuğunuzu ikiniz de bilmezsiniz. Bu hissi yok saymaya çalışırsınız; günlük hayatınıza dönersiniz. En olmadık zamanda boğazınızda yumru olur, yutkunamazsınız. Sonra tekrar onu görürsünüz. Kendinizi bakmamak için tutmaya çalışırsınız ama bakışlarınız tekrar buluşur, içinde tuttuğunuz hisler bakışlarla birbirinize anlatılır. Sıra sözcüklere gelmiştir; birbirinize günlük birkaç kelime söylersiniz, altına hislerinizi saklarsınız. İkiniz de anlar ama anlaşmanıza uyarak hayatınıza dönersiniz.

Kalkma saati gelmişti. Eşyalarını toparlamaya başladı. Gözleri hafif nemlenmişti; kendini topladı. Hesabı ödedi, dışarı çıkmak için arkasını döndüğünde o oradaydı. Gözleri buluşmuştu; duraksadı. İçinde patlayan bir sürü volkan varmış gibi hissetmesine karşın, dışardan olabildiğince sakın görünmeye çalıştı. Gözlerini ikisi de çekmiyordu. İlk kelimeyi çocuk söylemişti: "Nasılsın?"

"İyiym, eve gidiyorum... Sen nasılsın?"

"Ben de iyiym. O zaman... görüşürüz."

Çocuk, gözlerini asla ayırmadan, sanki ruhunu görmek istiyormuşçasına bakarak cevap verdi:

"Görüşürüz..."

İkisi de bu kelimelerle çok şey konuşmuştu. Ona olan tutkusunu, hislerine olan tutkusuna benzetti. Onlardan kaçarken, onlarsız yaşamayı düşünemediği gibi...

fal

İRFAN ALIŞ

Bir zamanlar butikçiyim, Fransız tatil köyünde. Dükkânda her şey var; sigaradan tut hediyeliğe kadar, bir turiste ne lazımsa satıyorum. Türk kahvesi setleri, lokum gibi ürünler de, takılar da, mayo da, her şey... Kahve setleri elimde çok vardı, satmak için bir yol aradım... Sonra buldum: Fal. Faldan anlamam ama sallıyordum, aklıma geleni. Her şey dahil otelde sadece Türk kahvesi paralıydı, bir de sıkma portakal... Hem bar iş yapsın hem ben elimdeki kahve setlerini satayım diye yapıyorum bu işi. Elimde şişen stoklar eridi. İş büyüdü, millet kapıda bekler oldu. Kendimi cinci hoca gibi hissediyorum. Başlamışım, duramıyorum... Para da almıyorum, teklif eden oluyor. Kahve setlerinden gelen para bile bana etik gelmiyor. Ama baktığım fallar tutmaya başlayınca iş çığırından çıktı. Kadının birine "doktora git, çok önemli bir sorunun var" dedim. "Ne olacak ki, alt tarafı bir check-up yapar" demiştim. İki ay önce kontrolden geçmiş hem de... Ben falda söyleyince gidip baktırmış, meme kanseri bulmuşlar. Ürperdim. Kadın ve kocası bana yemek ısmarladı hatta Fransa'ya gittiğimde... Bir ihtimam, anlatamam. Erken teşhis olmuş, yırtmış kadın. Artık ben bir falcıyım. Fal bakmak zor iş... Hem de Fransızca... Kelimelerim bitti, yorulдум. Kahve seti almamaya karar verdim toptancıdan, o derece.

Ama asıl olay sezonun son haftası patladı. Psikolojik sorunları olan bir grubu tatile getirmişler ve bunlar benim fal baktığımı öğrenmiş... 39 kişi. Çoğu zaten sıyırmış, gerçeklikle aralarındaki bağ kopmuş. İnsanlar ne de meyilliler fal işine... Başlarındaki adam beni uyardı tabii, gereksiz ve sorun olacak laflar etmiyorum. Ama ne yapsam boş... Fincana bakınca onların meraklı gözlerini görünce "şu olacak, bu olacak" diye sallıyorum otomatik. Ama güzel şeyler söylüyorum. Mutlu oluyorlar. Oysa çoğunun durumu ağır... "Güzel günler gelecek, iyi olacaksın, aşkı bulacaksın" diye sallıyorum. Guguk Kuşu'ndaki Jack Nicholson gibiyim... Ama ben fal bakıyorum. Öyle hayal edin. Ama imkânı yok, bu insanların çoğunun işi bitik... Kronik yani... Benimkisi bildiğin yalanın kuyruklu... Neyse, bitiyor kuyruk... 39 fal sonra, sattığı kahvelerden yüzde 10 alan garson çocuk, mutlu mutlu boşları alırken, "Abi, yorgunluk kahvesi getireyim mi?" diyor. "Falıma bakacak mısın?" diyorum. "Bakarım abi," diyor. "Yok, kalsın," diyorum. Sigaramı yakıyorum... Otelin üstü açık avlusundaki kuşlara bakarak...

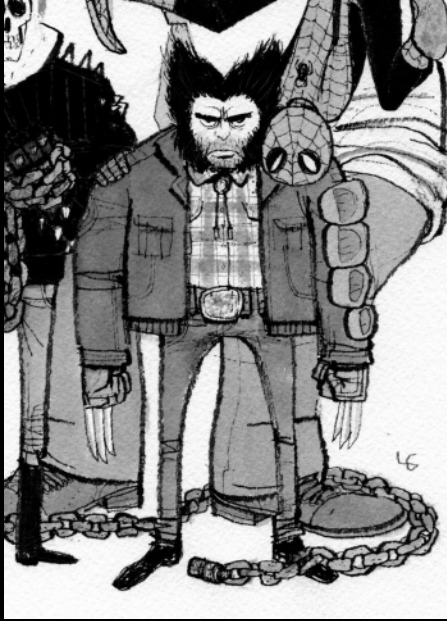
RODRIGO

SAURÉ

@RODRIGOSAURE

çizgilere can veriyor

yasemin yazı

BİBLİOFİLA

BÖLÜM 3: YENİ BİR BAŞLANGIÇ

Sabah, gözlerimi açar açmaz odamdaki huzurlu ortamı yeniden hissederek güne başladım. Büyükkada'nın sakinliği ve deniz kokusu, adeta beni kucaklıyordu. Selim'in gülümsemesi, gece boyunca rüyalarımda bile yer etmişti. Bu sabah, yazmak için en uygun zamanı yakalamıştım; adanın güzelliği ve sessizliği, ilham kaynaklarımı tetikliyordu.

Sıcak güne başlamadan önce güzel bir kahvaltı yapmak istedim. Otelin kahvaltı salonunda hafif bir serinlik vardı. Kahvaltı sırasında taze peynir, zeytin ve yeşilliklerle dolu bir tabak aldım. Bunları keyifle yerken bir yandan da dün yaşadıklarımı düşündüm. Selim'in ilgisi, adadaki eski hatıralar, her şey düşündüğümünden daha yoğun ve etkileyiciydi.

Kahvaltının ardından, romanım üzerinde çalışmak için otelin lobi kısmında sessiz sakin bir köşe seçtim. Çalışma masasının bulunduğu yer deniz manzarasıyla birleşince oldukça hoş bir atmosfer sunuyordu. Bilgisayarımı açıp yazmaya başladım. Ancak bir yandan da Selim'i düşündüğüm her an, odanın penceresinden denize bakarken zihnime yerleşti. Dünkü sohbetimiz, karakterlerim ve hikayem için yeni bir soluk getirmişti.

Saat ilerledikçe, yazmakta zorlandığım yerlerde bile özellikle de aşk ve kayıp temaları üzerinde düşündüğümde, Selim'in söyledikleri ilham kaynağı oluyordu. İçimde Selim'i görmeye yönelik tarifsiz bir istek ve heyecan hissettim.

Saat öğleden sonrayı gösterdiğinde, lobiden çıkıp adada biraz daha dolaşmaya karar verdim. Dün bisiklet turunun sadece bir kısmını yapabilmiştim. Bugün, Aşıklar Tepesine tekrar gitmek, yeni gözlemler yapmak ve belki de yeni anılar biriktirmek istiyordum.

Bisikletimi kiraladıktan sonra adanın diğer koylarına doğru yola koyuldum. Eski köşkerlerin arasından geçerken, her şeyin yavaş yavaş eski haline döndüğünü hissettim. Koyların sıcak atmosferi ve insanların samimiyeti, bana çocukluk günlerimi hatırlatıyordu. Adanın farklı koylarından geçerken, yazma sürecine ilham olacak birçok yeni gözlem ve detay topladım.

Aşıklar Tepesine vardığımda, gün batımını izlemek için biraz geç kalmıştım. Güneş ufuk çizgisine yaklaşıyordu. Bu sefer, tek başıma gün batımının muhteşem manzarasına tanık oldum; adanın sunduğu bu güzellikten büyük keyif aldım.

Dönüş yolunda, Selim'i bir süre düşünmeyi bırakıp kendime dönmeyi başardım. Güneşin batışı ve adanın huzuru, yazma sürecimi şekillendirecek yeni fikirlerle doluydu. Otele döndüğümde, kendimi rahatlamış ve yenilenmiş hissediyordum. Akşam yemeği için Sema ile buluşmadan önce biraz dinlenmek istedim.

Yemekten sonra, otelin lobisinde otururken, Selim'in geleceğini umarak gözlerimi kapattım. Onunla daha fazla sohbet etmek, adadaki anılarımızı ve geçmişi daha derinlemesine paylaşmak istiyordum. Birçok soru aklımda dönüp duruyordu, ama her şeyin kendiliğinden gelişmesini izlemek istiyordum.

Saat gece dokuz civarındaydı ve Selim'in otele geleceğini düşündüğüm anlarda, o akşamki küçük kazanın ardından çok daha iyi bir gece geçireceğimizden umutluydum.

talihsizlik ve tatminsizlik

İPEK ALKAN

Dönüp dönüp fotoğrafına bakıp duruyordu. Öyle ki hem parmaklarıyla fotoğrafı iyice büyütüp yüzünün her milimini incelemeye çalışıyor hem de güzelliğini sorgular buluyordu kendisini. İşin garip tarafı, pek gururlanarak sergilediği bu fotoğrafa gözü alışmıştı. Hatta artık çekici de gelmiyordu. Baktıkça burnu büyüyor, gözleri şaşılıyor ve hatta saçları da matlaşıyordu.

Beğenme sayısı yavaşlamış, yorum ise tek tük gelmişti. Hakikaten de yanlış seçtiğine emindi artık. Ne de güzel, ne de özel olduğunun altını çizebileceği bir şansını daha kaybetmişti. Instagram'a koyduğu bu hafif tebessüm dolu fotoğrafını silmeyi de düşündü ama mevcuttaki beğenmelere kıyamadı. Hastalık gibi, parazit gibi emiyordu sosyal medya onu. Konuşamadıklarını, paylaşamadıklarını hep orada görmeye çalışıyordu.

Arkadaşlarıyla konuşmak, dert paylaşmak veya anlatmaktan da öte orada var olmak istiyordu. Sanki bir kareye kendisini sıkıştırılmazsa, dünyanın geri kalanı dar geliyordu. Daha da kötüsü, başkalarının yaşadığı muhteşem görünen anlar, onun cehennemine dönüşmüştü. Başkalarının ne yapıyor olduğunu düşünmekten önündekini kaçırıyordu.

Yine bir gün saat 09:30 gibi ofise varmış, işine odaklanmaya çalışırken telefonuna bildirim düştü. Merakla ekranın yanan ışığına baktı. Umutsuz bir bakıştı bu. “Ne zaman üye olduğunu bilmediği bir markanın listesine gönderdiği indirim haberidir” diye düşündü. Ama sonra bildirimin yanındaki

rengârenk ikonu görünce telefonu bir çırpıda eline aldı. Uzun zamandır görüşmediği fakat paylaşımlarıyla çokça ilgisini çeken o popüler arkadaşı ona bir mesaj göndermişti. “İnsanın talihsizlik gördüğü şey çoğu zaman bir hediye,” yazıyordu.

Bizimki anlamadı. Neye cevaben bunu yazmıştı acaba? Bildirime basıp uygulamaya gitmek istedi ama, yok, telefon kilitlendi. Herhalde on veya on beş kez bastı. Hatta şiddetini artırarak bastı. Artık ekrandan ses geliyordu ancak, yok, telefon kilitliydi. Yavaşça masaya geri koydu. Kendisine gelsin diye uzaktan izlemeye başladı. Aynı avını bekleyen bir avcı misali... Birazcık yaşam belirtisi gösterirse alıp kaçacaktı. Üzerinden dolu dolu yirmi dakika geçti. Telefonda hiçbir hareket yoktu. Bu arada bilgisayar önünde yapması gereken iş de onu öylece bekliyordu. Telefon durdu. Dünya durdu. İçi içini kemiriyordu.

En sonunda telefonu tamamen kapatıp açmaya karar verdi. Kapattı da. Ama gel gör ki açamadı. Açılmıyordu. Az önce umutsuzca baktığı aydınlığa şimdi hevesle bakıyordu. Karanlık içinde uyanacak bir ekranı arıyordu. Kafası önüne eğik, elleri hafifçe terlemiş, parmakları hareketli, stres küpüne dönüşmüştü. Aklında deli sorular; “O mesaj neydi?”, “Telefondaki fotoğraflar kaybolmuş muydu?”, “Yoksa hacklenmiş miydi?”, “Bozuldu da bunca masrafa mı girecekti?”, “Gün ne de boştu! Bitseydi de gitseydi.” Beyni durmuyordu. Hatta başı zonklamaya başlamıştı. Ara ara telefonun açılmadığını unutup

eline alır gibi oluyordu sonra kapkara bir ekranla karşılaşır yerine bırakıyordu. Can sıkıntısıyla yoğun stres arasında bir yerdedi.

Görememek, duyamamak üzerine paylaşamamak nefesini kesmeye başlamıştı. O an çalışma arkadaşı usulca yanına yaklaştı. İyi misin? Hasta gibi duruyorsun.

Bir anda irkildi. Gözünü telefonundan ayıramadığı için başka bir dünya, başka bir açı olduğunu unutmuş gibiydi. Sanki saatlerdir telefonu baş başaydı da onu hayata döndürmeye çalışıyordu. Söylese çok mu bağımlı gibi anlaşılırdı?

İyi değilim, dedi. Ağzından öyle çıktı.

Hayırdır?

Bir talihsizlik oldu.
Hayırdır?

Ve bu çokça tatminsizlik yarattı.

Arkadaşı çatık kaşlar ve anlamsız bakışlarla ona bakıyordu. İş ile ilgili bir problem olduğunu düşündü ancak karşısındaki bilgisayara bile dokunmuyordu.

Ne diyorsun? demeye kalmadan telefonun ışığı yandı.

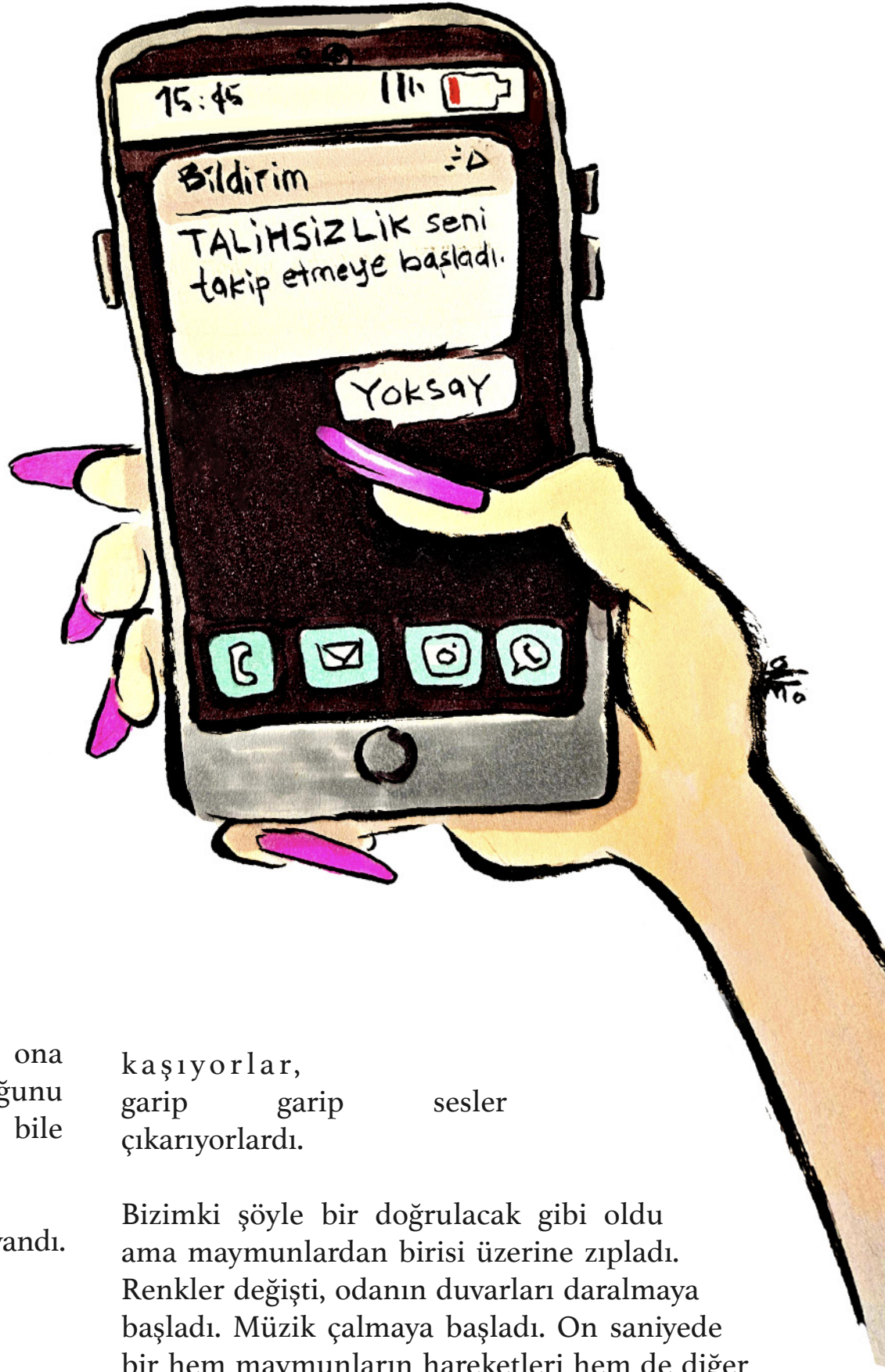
Ah, dedi bizimki.

Sanki findığını sakladığı yerde hatırlayıp da hemen yanağına doldurmak isteyen bir sincap gibi hop! zıpladı telefona. Hemen açılmasını istiyordu artık. Şimdi de şarjın azaldığı işareti çıktı ki, hemen adaptörü bağladı. Ama o da ne ola ki, elektrikler gitti. Jeneratör? Ofiste yoktu ki.

Ay şimdi bayılacağım, dedi kendisini sandalyeye atarken.

Şaşkınlık içinde onu izleyen iş arkadaşları artık bir değil üç kişiydi. Birden maymuna dönüştüler.

Biri elleriyle gözünü kapadı, diğeri kulaklarını, sonuncusu da ağzını. Arada koltuk altlarını

kaşıyorlar,
garip garip sesler
çıkartıyorlardı.

Bizimki şöyle bir doğrulacak gibi oldu ama maymunlardan birisi üzerine zıpladı. Renkler değişti, odanın duvarları daralmaya başladı. Müzik çalmaya başladı. On saniyede bir hem maymunların hareketleri hem de diğer tüm detaylar tekrarlanıyordu. “Talih dediğin nedir ki? Önce yapacaklarına inan” diyordu arkadaki ses. Çat! Maymunlardan birisi de tokadı bastı.

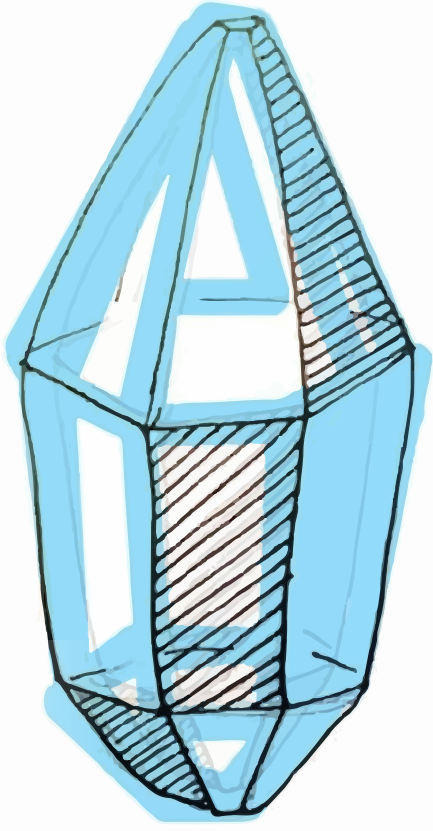
Bizimki hakikaten ofiste bayılmıştı. Üzerine tüm ofisi çevresine toplamıştı.

Keşke paylaşsam, rüyamı paylaşsam, diye mırıldandı.

Kimse anlam veremedi. “Git dinlen” dediler sadece. O ise telefonunu aradı.

kış

BURCU ATABAY

Sizin soğüğünüz hangisi? Beyaz mı yeşil mi? Isınmak için tercih ettiğiniz yöntem hangisi? Giyinmek mi sarılmak mı? Hanginiz soğuktan kaçtı da sıcaklığın har ateşine daldı?

Kaçtığınız her soğuk, seçtiğiniz her renk, güldüğünüz her espri ve ağladığınız her olay, içinizin aynasıdır. Korkularınız, aslında kesinlikle yapmanız gereken şeylerdir; kaçtığınız şeyler ise tam tersine koşmanızı gerektiren şeylerdir aslında.

Her birimiz yaz gelince kış, kış gelince yaz istiyoruz; çok gülünce ağlamak, çok ağlayınca gülmek istiyoruz, hüznün hemen ertesi mutluluk olsun istiyoruz. Oysa; o mevsimi yaşamak, o acıyı tatmak, enerjiyi hissetmek ve kesinlikle 'an'da kalmak gerektiğini öğrenince yaşam tam da olması gerektiği gibi olacak.

Kış mevsimini doyasıya yaşayın, varsa bir acınız, kaçmayın. Ağlamanız gerekiyorsa ağlayın, kahkahadan hiç kaçmayın. Sağlıkla kalın, mutlu kalın her daim...

ERSİN GÜNDOĞDU

PAZAR SEYAHATI

röportaj: UMUT ÖREN

KİŞİ

Reportaj

“

Ben politik biri değilim; dostluk ve kardeşlik peşinde koşan bir adam oldum. Türk-Yunan dostluğu hakkında, hocam Livaneli ile Theodorakis'in kurmuş olduğu dostluk köprüsüne, coğrafi olarak da ayıramayacakları bu iki ülke arasına çivi çakmaya çalıştım. Bu konuda oldukça başarılı oldum.

”

DEVAMI ARKA SAYFADA...

Fedon, 2024 yılında aynaya baktığında ne görüyor? Yılların getirdiği tecrübeyle bugünü nasıl tanımlarsınız?

Aynaya baktığımda, yüzümün kırışık ve saçlarımın bembeyaz olduğunu görüyorum. Hafif göbekli bir adamım, ama hala yaşlılığı kabul etmek istemeyen bir ihtiyarım.

Bugünkü dünyadan bahsetmek istiyorum; onu özetleyeyim. Yozlaşmış, tekdüze ve saygının bittiği bir durumdayız. Sevginin kalmadığı, ne insana ne de hayvana değer verilmeyen bir dünyaya geldik. Elektronik dünya geliyor ama gelenek, görenek, saygı ve insanlık maalesef yok olmaya yüz tutuyor. Düşünmeyen bir gençlik yetişiyor. Üretiyorlar, tüketiyorlar, bitiriyorlar; yazık oluyor. Konuşacak çok şey var ama ben bu kadarla yetineceğim.

Yıllar boyunca müzik kariyerinizdeki en büyük dönüm noktası neydi? O an sizi nasıl etkiledi ve kariyerinizi nasıl şekillendirdi?

Ben müziğe başlarken hiçbir menfaat düşünmedim. İyi bir iş adamıydım. Olduğum gibi göründüm; görüldüğüm gibi oldum. Aslan burcunun vermiş olduğu özgüvenle "Ben yapıyorum, isteyen dinlesin" dedim. Tüm acemiliğime ve tecrübesizliğime rağmen, çok düşünüp bir kerede karar verdim. "Ben bu işi yaparım" dedim.

Müziğim, o yaşında sesimi duyurmama bir vesile oldu; televizyon, radyo gibi platformlar sayesinde kendimi ifade ettim. Ben politik biri değilim; dostluk ve kardeşlik peşinde koşan bir adam oldum. Türk-Yunan dostluğu hakkında, hocam Zülfü Livaneli ile Mikis Theodorakis'in kurmuş olduğu dostluk köprüsüne, coğrafi olarakda ayıramayacakları bu iki ülke arasına çivi çakmaya çalıştım. Bu konuda oldukça başarılı oldum.

Belki bazıları tarafından çok beğenilmedim ama çok sevildiğimin farkındayım. Hele hele Fedon'u tanıyıp sevmeyen pek yoktur. Kıskananlar vardır; anten taksınlar, mühim değil. Çekemiyorlarsa (gülerek) ama ben, Türk halkının bana göstermiş olduğu sevgiyle büyüdüm. 40 yılda bu duruma gelmek kolay değil. Bir sene parlarsın, geçer gider. Ama ben 40 yıldır ayaktayım, hâlâ çalışıyor ve seviliyorum. Sevdiğim için zaten çalışıyorum. Anlayan anlıyor; Fedon'u bilen biliyor. Bilmeyense kendi bilir.

Aile geleneğinizin sizin üzerindeki etkileri neler? Çocukluğunuzda aldığınız değerler, aile üyelerinizle olan etkileşimleriniz ve sahne, kişisel ve sosyal yaşamınızı etkiledi mi?

Etkilemedi desem yalan olur. Gece hayatı insanı yıpratıyor ve bu durum gençlikte ailenin huzurunu bozabiliyor. Ancak benim ailem, gelenek ve görenek olarak saygıyı hiçbir zaman yitirmemiştir. Çocuklarım ve eşim, bu yolculukta yanımda oldukları için şanslıyım; eşim olmasaydı, bu evlilik 58 yıl devam edemezdi.

Elbette ailem üzerinde bir etkisi oldu. Ama o kadar çok sevildik ki, bana kıymet veren insanlara "Ben bu işi bırakıyorum" demedim, diyemedim. Hastalandım, ailemin en yakınlarını kaybettim ama yine de çalışmaya devam ettim. Bir daha dünyaya gelsem, "Fedon ne yaparsın?" derseniz, ben yine Fedon olmayı tercih ederim. Her konuda başarılı oldum; bu konuda tevazu göstermeyeceğim. Etkiledi mi? Evet, etkiledi.

Kış Fedon'u açıldı mı? Kış aylarında sahne performanslarınızda nasıl bir değişim hissediyorsunuz?

Benim için açılmadı. Ben deniz ve susuz bir yerde yaşayamam. Sezonu şöyle açtık: İş, adalar (ben büyük adalıyım); teknem burada, bir tane de Bodrum'da var. Yani teknemle gezmek, balık tutmak, adaları dolaşmak ve denize girmek benim için önemli. Performans derseniz, maşallah, fena değil. Çalışıyorum, çok güzel teklifler alıyorum.

Altın yılımı yaşıyorum diyebilirim.

Hayatınızda sizi en çok gururlandıran anı nedir?

Hayatımda beni gururlandıran olay dersiniz, birkaç olay var ve bahsetmek istiyorum. Birincisi, Türkiye'deki ilk devlet kanalı TRT televizyonuna çıkan, Rumca fon müziği çalmayan bir kurumda Fedon'un çıkıp aslanlar gibi Rumca şarkı söylemesi. İkincisi, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nda Atatürk heykelinin önünde Rumca şarkı okuduğum andır. Ayrıca, 1974 yılında Kıbrıs'a giden ilk Rum oldum ve orada rahmetli Rauf Denктаş tarafından karşılanıp evinde konaklatıldım. En önemlisi de bence, Türk ve Yunan jüri üyelerinin ortak kararıyla Fedon'un Türkiye-Yunanistan arası Abdi İpekçi Dostluk ve Barış Ödülü'ne layık görülmesidir.

Benim için para ikinci plandadır; bunlar benim çocuklarıma bırakacağım en büyük miraslardır. Daha birçok olay vardır ama ben bunlarla yetinmek istiyorum. Bir şehit torunuyum ve en büyük sempatizanlığım Mehmetçik Vakfı'ndadır. Elimden geldiğince reklamını yapmak istemiyorum ama yaptığım bağışlar, sanki kendi ailemden birine yapıyormuşum gibi. Araştırabilirsiniz; şehit ve polis vakfına yaptığım yardımlar var. Ben sokakta dilenciye para vermem. Ülkem adına, vatanım adına yapabileceğim, vatani görevim olarak bunları yaptım.

Sahnede güçlü bir enerji yayıyorsunuz. Performans öncesi hazırlık süreciniz nasıl geçiyor? Sahneye çıkmadan önce özel bir ritüeliniz var mı?

Onlarca, yüzlerce ödöl almama rağmen hâlâ o son sahneye çıkış müziği çalarken elim ayağım titrer. Kollarımı açarım, Tanrıma "Beni utandırma" derim ve sağ ayağımla çıkarım. Bu da benim 40 yıldır vazgeçemediğim bir olaydır. Duamı etmeden sahneye çıkmam. Duamda sadece Tanrı'm vardır. Ben deistim, bunu söylemekten de hiç çekinmiyorum. Şu var, ben herkesin inancına saygılıyım. Taşa, duvara, ineğe, öküzlere; kime taparsa tapsın, onlara da saygılıyım. Ama onların da bana saygılı olmasını isterim.

Müziğin yanı sıra iş dünyasında da başarılısınız. Sanatçılığın ötesinde sizi motive eden başka projeler var mı? (isminize özel ürünleri kastediyoruz "bu sezon çok tatlı bir plaj havlusu da eklendi mesela")

Sahnenin dışında başarılarımın devamı şöyle oldu: Oğlumun ısrarıyla, hem menajerim hem de patronum olan eşsiz bir evlat. Çok çalışkan bir adam. "Baba, güneş yağı çıkartalım." dedi. Oğlum, "Ben

uğraşamıyorum, yorulдум." dedim. "Ben yaparım." dedi. "Peki." dedim. "Baba, havlu çıkaralım, Fedon havlusu." dedi. "Peki." dedim. "Baba, gömlek ve şort takımını çıkaralım." dedi. "Peki." dedim. Hiçbir zaman evlatlarıma hayır demedim; doğruyu yanlışı gösterdim, tercihleri onlardaydı. Her ikisi de çok başarılı: Oğlum da, kızım da. Kızım evli, kocaman bir torunum var. Maşallah, Allah sağlık versin. Oğlum ise benimle beraber. Ne o benden ne ben ondan kopamıyoruz.

Çalışmak, çalışmak zaten benim tohumlarımda var. Durmak diye bir şey yok. Ama fiziksel olarak, tabii ki yaş 80'e geldi. Yine de duramıyorum. Hiçbir şey yapmasam bile hobilerim var: motosiklet, deniz motorları, araba yarışları vs. Onlarla idare etmeye çalışıyorum. Hatta bir espri yapayım; katamaran deniz sürat motorları yarışlarına gittik. Gençler, tabii orada toplanmış. "Ya baba, senin burada ne işin var, sen git evde istirahat et." falan dediler. Öyle bir hırs kapladı ki beni, Tanrım da yardım etti. O yarışta Türkiye ikincisi oldum. Yani başarılarım, çalışmamın, sevilmemin, alkışlanmamın bana verdiği en büyük moraldir. Ondan başarılı oldum ve en mühimi, tekrar ediyorum, sevilen bir adamım; bunu biliyorum, hiç şüphem yok. Allah da beni bu sevgiden mahrum etmesin.

Kış aylarında neler yaparsınız? (Biz sizi güneşe en yakın olan Olympos dağının zirvesinde, evinizde televizyon izlerken hayal ediyoruz. Yazın gelmesini bekleyen bir süper kahraman gibi.)

Fedon, evde oturup televizyon seyretmez. Zaten hayatında kahveye gitmemiş bir adam. Hiçbir oyunu bilmez. Fedon, kışı yaza benzetmeye çalışan bir adam. Tekne, adalar... Denize girmek en büyük zevkim. Bunu bir hava olsun diye yapmıyorum. Ben öyle soğuk sıcak bakmam. Canım denize girmek istedi mi, giderim Büyükada'ya, denize girerim ve gelirim. Kalkıp da basın mensuplarını çağırıp "Bak, Fedon denize atladı" filan demem. Sadece canım istiyor, o kadar. Ama bunu başka türlü yorumlayanlar var. "Fedon işte hava yapıyor da, yok bilmem denize atlıyor" diye... Ben yazın da kışın da (biraz ayıp olacak ama) süper kahramanıyım. Ve kendimle de gurur duyuyorum.

Geleceğe dair yeni projeleriniz var mı? Yakın zamanda hayata geçirmeyi planladığınız çalışmalar nelerdir?

Geleceğe dair planlarım, projelerim tabii ki var. Zaten onlar bitti mi, umut bitti mi otur ölümü bekle. Mesela en çok istediğim, bir Fedon belgeseli yapmak. Çok teklifler alıyorum ama seçici davranıyorum; öyle bir gazete röportajı gibi değil de, gerçekten güzel bir belgesel olmasını istiyorum. Ayrıca, yıllarca bitiremediğim kitabım var. Tam bitti diyorum, yine yeni şeyler çıkıyor. Ama çok güzel bir kitap yazdım; hem Fedon'un çocukluğunu, hem sahnesini, hem askerlik yıllarını, hem de politik durumlardan dolayı çektiği acıları, gurur duyduğu olayları anlatıyorum. Kitabımın ismini de size açıklayayım, şimdiden: BİR AVUÇ BİZ. Yani, bu kadar yıl boyunca hep "öteki" olarak yaşamamanın, "onlar" olarak anılmanın ve maalesef haddini bilmezlerin "gavur" kelimesiyle tanıdığı bir insanın yıkmak zorunda kaldığı duvarları yazıyorum. Kimseyi incitmeden... İncitmeden derken, doğruları yazarak. Ben hiçbir zaman güçlünün yanında olmadım; her zaman haklının yanında oldum. Ben Türk'üm, Müslüman değilim, annem Ermeni, babam Rum. Herkese saygılıyım. Ama dediğim gibi, benim Türklüğümü sorgulayacak adam daha değil, anasından anası doğmadı.

Sahne sizi en çok etkileyen ya da unutamadığınız, bir anı paylaşabilir misiniz? Malum dergimizin ismi talihsizlik, başınıza gelen talihsiz bir anıyı da bizimle paylaşabilirsiniz.

Başıma tabak gelmişti ve ciddi yarılmıştı yüzüm. Sonra sahneye motosiklet kaskı ile çıkmaya başlamıştım. Böyle talihsiz bir anım var.

Dinleyicilerinizle yıllar içinde kurduğunuz bağ oldukça güçlü. Sizce bu bağın sırrı nedir? İnsanlarla iletişim kurarken nelere dikkat edersiniz?

Dinleyicimle bağım çok güçlü. Tabii ki güçlü olacak; çünkü önce saygı gösteriyorum, sonra da saygıyı bekliyorum ve bu saygıyı görüyorum. 40 yıldır, yaz-kış sahneye ceketsiz çıktığım görülmemiştir. Bu, rahmetli babamın bir sözüne dayanır: “Evladım, giydiğin kıyafet gittiğin yere verdiği değerdir. Sana gelende seni görüp ona göre saygısını ve kıyafetini belirler,” derdi.

Sahnede sadece 2-3 saat Rumca şarkılar söylemek gibi bir amacım yok. Dinleyicim beni çok iyi bilir; türkü de söylerim, hem de iyi söylerim. Türk sanat müziğini de icra ederim, Fransızca da okurum, bildiğim lisanlarda şarkılar söylerim. Şarkı söyleyen bir kişi, sadece ezberleyip okursa o şarkıya ruhunu katamaz. Rumca da okurum, Türkçe de, Fransızca da, Ermenice de, tek tük İtalyanca da. Ama her birini bilerek, söylerim.

Seyirci anlamıyor değil, seyirci aptal değil. Seyirci beni bugünlere getirendir. Sadece İstanbul, Ankara, İzmir'de değil, Avrupa'yı, Amerika'yı bırakın; Şırnak, Erzurum, Antep, Türkiye'nin dört bir yanında saygı görüp, Fedon olarak dinlendim. Ve sevdiğimi hep dile getiriyorum. Belki çok söylüyorum ama ölünceye kadar da söyleyeceğim; sevdiğimi biliyorum.

Günümüzde sektör çok acımasız. Bir çok genç hayallerine ulaşamıyor. Genç müzisyenlere vereceğiniz tavsiyeler nelerdir?

Sektör acımasız diyorsunuz. Evet, doğrudur. Bir fırtına şarkı yapıp yok olan onlarca, yüzlerce sanatçı var. Ben bir şeyin peşindeyim: Hiçbir zaman yinelemek değil, yenilemek peşinde olan bir şarkıcıyım. Bakın, ben 40 yılda 5 albüm yaptım. Millet 40 yılda 100 albüm yapıyor. Benim istediğim şu: Daha iyisini yapamayacaksam, piyasaya ayak uydurmak için "albüm çıkarıp, alalım, aldıralım" demem. Mesela bugün öyle sanatçılar vardır ki benim yaşıma yakın; Vedat Sakman, Bülent Ortaçgil. Bu insanlar yıllardır albüm çıkarır. Albümleri belki öyle milyonlar satmaz ama her sene yirmi bin, otuz bin satar. Çünkü bu adamlar sanatçıdır. Vardır.

KIŞ

Fedon

Şimdi gençlere dönelim. Gençler biraz da bu sosyal medyadan görüyorlar: "Aa, zengin oldu." Ben geçenlerde bir tekne aldım, 1 milyon 400 bin liraya. Manşet: "Fedon 1 milyon 400 bin liraya tekne aldı." Ya ben 62'den beri çalışıyorum. Günde 1 lira biriktirsem, o tekneyi alırım. Sen 2 senede 15 milyonluk araba alana, 4 tane villa alana, efendime söyleyeyim, 5 tane yazlık alana gitmiyorsun da, Fedon'un 1 milyon 400 bin liralık teknesine mi takıldın? Her neyse, bu da araya girdi.

Şimdi şöyle bir şey var: benim görüşüm tabii ki bu. Gençler, bizlere imrenip, "Aa, para, şan, şöhret, kızlar, erkekler, alkışlar..." Önce bir karar versinler, ne olmak istiyorlar? Müzisyen mi olmak istiyorlar, para mı kazanmak istiyorlar, meşhur mu olmak istiyorlar? Görüyorum, televizyonda tanımadığım onlarca genç var. Bir de bu rap olayı çıktı. Onlara da saygılıyım. Ama ben bugün, şu anda bile ekmek yiyorsam, eski şarkılarımla, yeri dolmayan şarkılarla para kazanıyorum. Gençliğin bu hevesini kırmak istemiyorum ama "ticari" tabir edilen, "Çıkayım, ben şöhret olayım" diyenler için yok öyle şey. Yok öyle şey. Şöhret öyle kolay bir şey değil. Önce hakkını vereceksin. 8 mezur ondan çalıp, 2 mezur ondan çalıp şarkı yapacaksın, ondan sonra şöhret olacaksın yahut da büyük yerlerde çıkıp para kazanacaksın. Öyle kolay vermiyorlar parayı adama. Yok mu piyasada? Var. Giriyor stüdyoya, konuşuyor. Albümü çıkıyor, tanıyamıyorsun. Şarkılar "Oo, olamaz böyle bir ses." Ama gene aynı lafı kullanacağım: Ya olduğun gibi görün ya da görüldüğün gibi ol.

Klişe Sorular Bölümü

Fedon, 2024 yılında Mars'a götürülüyor. Bundan sonraki hayatını yalnızca seçtiği bir yemek, bir film, bir albüm ve bir kitap ile geçirecek olsa, bunlar hangileri olurdu?

Geldik son soruya, çok güzel. Uzaya gitsem ne götürürüm? Şimdi bunlar abartı şeyler değil. Çok samimi konuşuyorum.

Bir; kuru soğan, turşu... Bunlar benim soframda bir ıstakozdan ya da bir siyah havyardan daha mühim olan yemeklerdir.

Film olarak ise, aklıma gelen en iyisi Anthony Quinn'in meşhur Zorba filmini yanıma alırdım.

Ses olarak, şarkı ya da albüm olarak Ümit Yaşar, Azer Bülbül ve Ray Charles albümlerini alırdım yanıma.

Kitap dersenez, maalesef pek kitap okuyan bir adam değilim. Ama yanıma alacağım, Ulu Önderim Atatürk hakkında bilmediklerimi öğrenebileceğim bir kitap alırım. Ve gülmeyin, Teksas Tommiks ve Kinova da pazarlarda satılıyor, onlardan bir seri hazırlayıp onları alır giderim.

İlginize çok teşekkür ediyorum. Çok mutlu oldum. Size iyi yayınlar diliyorum. Allahısmarladık!

CEMİL HAŞİMİ

CEMİL HAŞİMİ

A stylized illustration of a man with a white beard and hair, wearing a blue patterned shirt. The shirt features various symbols including a star, a bird, a peace sign, and the word 'UZO'. The background is pink with large, stylized white and blue text that reads 'ONATA TO RP e s'.

Əcəmlihasimi

kaplumbağa kefesi

ERCAN YILMAZ

2. BÖLÜM

Kefeliler, bu şatafatlı günde, her tarafta kaplumbağaların gezdiği yerde toplandılar. Konuşmaya Vali Rasim Bey başladı:

“Bereketli geldin ey Mahmuzlu hayvan...!”

Kalabalıktan birçok ses yükseldi:

“Ona hayvan diyemezsin! Onların da bir gururu var, onuru var! Bu şekilde sözünüzü geri alınız!”

“Alınız!”

Endişeyle etrafa bakınan Vali, eliyle kalabalığa sakın olun işareti yaptıktan sonra:

“Yahu, hayvan hayvandır, insan insandır! Siz bu hayvancağızı biraz fazla abartıyorsunuz!” Sonra yanındaki Belediye Başkanına dönerek: “Sayın Başkan, siz ne diyorsunuz bu hale?”

Belediye başkanı kulağına eğilerek:

“Aman Sayın Valim,” dedi, “sakın Kefelilerin kaplumbağalarına ilişmeyin, toz ederler, sizi de buharınız dahi bulunmaz!” Vali şaşkın bir şekilde:

“Ben yeni atandım buraya ama sen dahil herkes kafayı üşütmüş galiba. Alt tarafı bir kaplumbağa! Beşer değil ya canım! Hayvan hayvandır. Bu da cürüm mü canım?” Topluluğa dönerek: “Efendim, peki sizin dediğiniz gibi zat-ı muhterem diyelim şu canlı mahlûkata.”

“Mahlûkat diyemezsin!”

“Hayırrrrr aslaaaa!”

Vali şaşkınlıkla:

“O halde ne demem gerekiyorsa buyurunuz, beni

düzeltiliniz.”

“Ona Kefenin reisi deyin!”

“Veyahut Kefenin mimarı!”

“Ya da Kefenin kralı!”

“Kefenin kudretlisi demeniz icap eder!”

“Bence Monarşi ile yönetilen bir Majesteleri demek daha münasiptir!”

“Yahu sizler delirdiniz mi? Burası Kepez, Kefe değil! Fazla aşk ve sevginiz yüzünden gözleriniz kararmış. Bu sürüngen bir hayvandır!”

Sürüngen kelimesinden sonra korumalar, zar zor Vali’yi arabaya bindirebildi. Küçüklü büyüklü fırlatılan plastik su şişeleri, yumurtalar, lahanalar, sarımsaklar geniş bir protesto ile keşmekeş bir hale bürünmüştü. Vali’ye bir tane kıvırcık lahana isabet etmişti ki, görenler kel halinden sonra bir assolist gibi görmüşlerdi.

Kimi gülüyor, kimi bu hengamede bayılacak gibi oluyordu. Belediye başkanı, daha önce nasihat ederek bu bürokrat meslektaşına uyarıda bulunmuştu, ancak dinlememişti. Vali, bunun bir abartıdan öteye gitmeyen bir şey olduğunu düşünüyordu. İlk zamanlarda Belediye Başkanı da bu şekilde gaflar vermiş. Ancak ‘hasenattan seyyiat, seyyiattan hasenat doğar’ kaydıyla o da kaplumbağalara yardımlarda bulunmuş.

Desteklerini alenen göstermiş, böylece gelecek seçimlerde de yerini sağlam kazığa bağlamıştı. Tabii ya, siyaset dediğin nedir ki? Tarafı belli olanlara sığınmak! Yoksa ne diye bu kavgalara, gürültüye girişecek enerjiyi kendinde bulsun! Söze Başkan girerek:

“Sevgili Kaplumbağa ilçesinin Kefeli sakinleri! Kaplumbağamıza yapılan bu hakaretler elbette yerine ulaşacak bir söz ile gösterilmiş oldu! Siz içinizi ferah tutunuz. Ben Vali ile görüşürüm. Kendisi bir gün bizim bu sevgimizi anlayacaktır! Anlamazsa, bize uzatılan o parmağı kaplumbağa çenesi gibi sert bir şekilde koparmasını biliriz!”

Hâlâ sürüngen denilen kelimeyi idrak edemeyen toplulukta, bayılanlardan bazıları:

“Sürüngen sen ol da ömür boyu sürün emi!”

“Ah ah, ne günlere kaldık. Ömrün kedi gibi kısa derdin, kaplumbağa ömrü gibi uzun olsun!”

“Hay yere batasın!”

“Kendisi saraylarda oturuyor! Şu zavallı mütevazı hayvancık bir kovuk bulur da kış boyu başını toprağa dayar da uyur! Üstelik gıkı çıkmaz!”

Ağlayanlardan bir kadın:

“Ne yer ne içer... Öylece tevekkül eder. Bizler için dua eder! Uyanınca gözü dönmüş ayı gibi saldırmaz hiçbir rızka, olursa yer, olmazsa şükür der! Bir de şu koca göbekli Vali mi sürüngen diyor bu aziz şahsiyete!”

“Asıl üzüldüğüm, sağır, dilsiz ve şu masuma atılan hakaretler değil, kıymetini bilmiyor! Şu Vali yüzünden olur da bereketi kaçarsa şu ilçemizin? Biz ne yaparız? Ha, söyleyin, ne yaparız!?”

Hep beraber ağlaşanlar:

“Defolup gitmeli bu Vali!”

“Yaşasın kaplumbağa! Bize bağ olanlar Fizan’a!”

Ertesi gün, Vali Bey uyanır. İlk işi şu abartılan ve kendisine birkaç kerede tehdit mektupları atan topluluğa bir ders vermek üzere yardımcılarının birini çağırttı. “Olay aynen şöyle olacak,” dedi kulağına eğilerek: “Bak Haşmet, sen benim sadık dostumsun. Sekreterlerim ve müdürlerim dâhil hiçbirine güvenemiyorum. Kulakları hep kirişte şu gözü dönmüş faşist insanlara kendimi göstermem lazım. Mesele iktidar olmaktan çıktı. Mecruh halimi görüyorsun, bu cürümü bana yaşatanlara bir ders vermek gerek.”

“Peki ne yapmayı planlıyorsunuz Sayın Valim?” dedi mütefekkir bir edayla.

“Bak Haşmet. Şu büyük parkı ben satışa koyayım diyorum. Özel bir şirkete kiralarız. Geliriyle de Kepez’in diğer yatırımlarına destek oluruz. O devasa putu gördükçe tüylerim diken diken oluyor.” Bunu söylerken eli arkada, düşünceli bir şekilde dev penceresinin önüne doğru gitti. Arkasını dönmeden cümlesine devam etti. “Rüyamda küçülmüştüm. Yoksa o tosbağa mı büyüktü, anlayamadım. Parktaydık. Birden canlanıverip ağzını açtı ve tek lokmada yutuverdi beni. Hz. Yunus misali asra

yolculuk gibi düşüverdim hayvanın içine, sadece bu olsa yine iyi. Düştüğüm zaman; küçüklü büyüklü o iğrenç hayvanlar tiftikleşiverdiler oramı buramı. Suda çırpındığıma mı yanayım, yoksa pirana sürüsü gibi etimi lime lime eden hayvanların acısından mı çırpınayım! Feryat figanlar eşliğinde boğuldum!”

Vali Yardımcısı ve Vali adayı Haşmet Bey:

“Efendim, bu rüya size net bir mesaj vermektedir!” dedi acıklı bir yüz ifadesiyle. “Size bunu demek istemem ama benim halam medyumdur. Rüyalara Hz. Yusuf kadar kâbil olmasam da az çok vakıfımdır! Rüyada küçülmek, bu hayvancağız ile otoritenizin tamamıyla sarsılacağına ve bu nedenle kudretsiz kalacağınıza alamettir. Buda kalsa yine iyi!”

Vali Bey merakla yanına yaklaştı. Yutkuna yutkuna “Devam et.” dedi.

“Hayvanların size taarruzu ve boğulmanız, bu yolun sonunda sizi ölüme kadar götüreceği işarete nazır ediyor!”

Ağlamaklı bir şekilde: “Bana kalırsa tayininizi isteyiniz. Size bir hal olursa, biz ne yaparız Sayın Valim?”

Bir sigara yakan Vali, dumanların helezonlarından mıdır yoksa yardımcısının anlattıklarından mıdır bilinmez, koltuğa çöküverdi. Haşmet Bey sözüne devam etti.

“Bu haydutların gözleri dönmüş efendim. Bir kaplumbağayı yüceltip, sizi küçültmekte ne hadlerineymiş! Zaten yazılan tehdit mesajları, sizlerin canına kastettiklerinin bir nişanesi değil midir?” dedi serzenişkâr bir ses tonuyla.

“Haklısın galiba! Derhal emir veriyorum! Tüm kaplumbağa gönderileri yerlerinden sökülsün, okullar, kreşler, sanatoryumlar ve muhtelif her türlü kamu binaları eski kamusal renklerine bürünsün. Park için de derhal ihale başlatın!”

“Emir sevgili Valimizindir!” dedi Haşmet Bey, el pençe divan, kapıya doğru giderek.

Haber kısa zamanda Kefeliler camiasında bir gülle gibi iniverdi. Hepsi bu yaşanan şokun vahametiyle kudurmuş köpek gibi her görevliye saldırmışlardı.

DEVAM EDECEK...

yalnız değilim

AYŞENUR KOÇ

Yalnız değilim.

Hissettiğim, düşündüğüm, söylediğim, yaşadığım çoğu şeyin kıyısından köşesinden geçen nice insanla beraberim.

Yalnız değilsin.

İçinde yaşadığın durumu yaşayan nice insanla aynı havayı soluyorsun, sadece farkında değilsin. Erişemediğimiz şeyler var ve bu yüzden yaşadığımız şeyi bazen çok sahiplenip sadece bize aitmiş gibi algılayabiliyoruz. Oysa aynı toprakta yetişen farklı çiçekler gibiyiz. Hepimizin toprağı aynı ama tohumu farklı. Birimiz çok sulansa yaşarız, diğerimiz çok sulansa ölürüz. Her çiçeğin bakımı farklı. Kimisi güneşi çok sever, kimi ürker. Ama aynı topraktır...

Demek ki herkesin yolu farklı. Aynı şeyleri yaşayıp, farklı tepkiler veren insanlarız. Herkes nasıl da kendine özel... Her çiçek nasıl da güzel... Demek ki, aynı şeyleri yaşayıp, her birimizin yolunun farklı olduğunu bilip kucaklamak ve kabullenmek gerekiyor.

Korkma, yalnız değilsin.

Korkma, sadece yolun farklı...

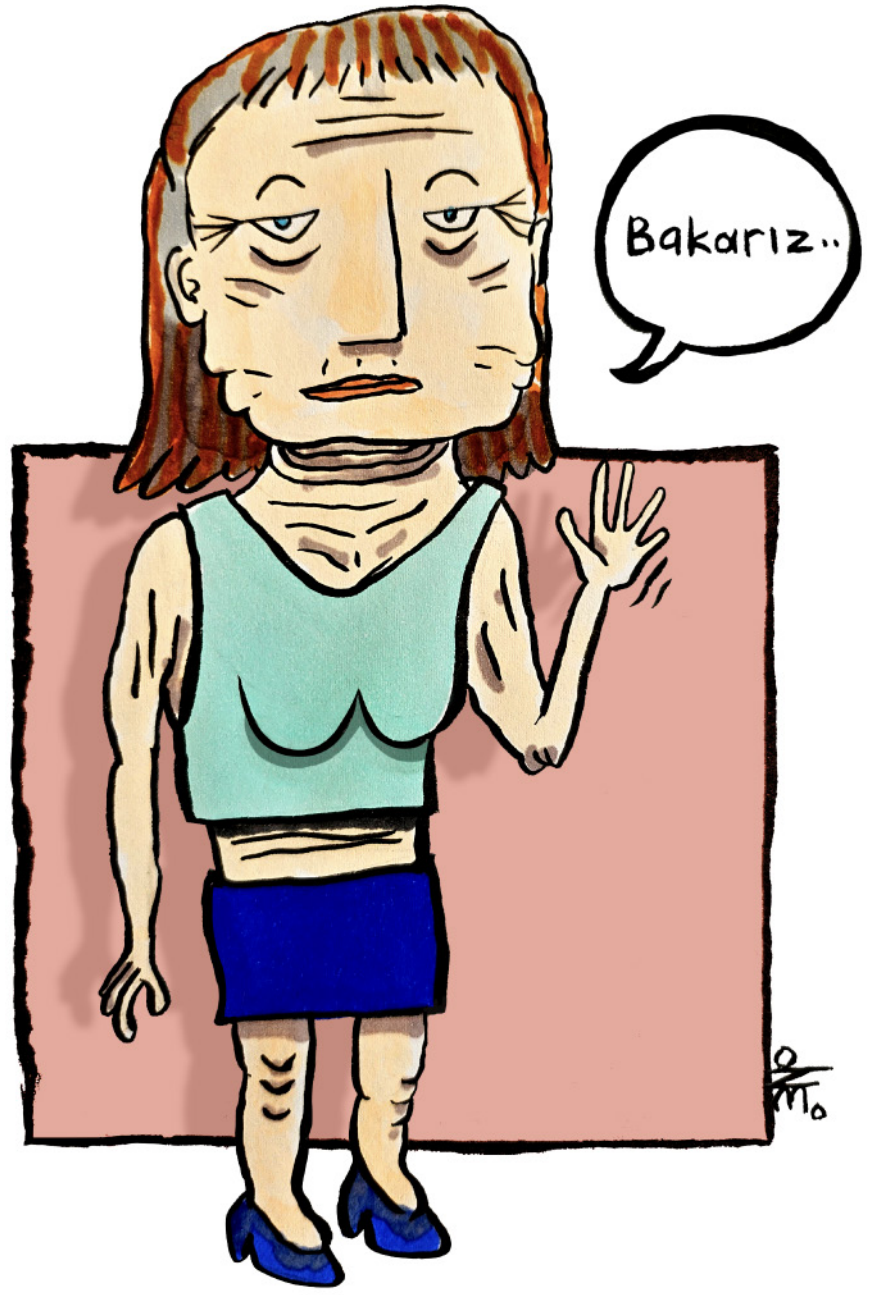
Korkma, seninle aynı şeyleri paylaşan nice insan var.

Güneş hepimize aynı anda doğuyor. Sadece bazılarımızın alerjisi olduğu için güneşin batmasını bekliyoruz ya da korunuyoruz ışınlarından... Bazıları da doyasıya kucaklıyor güneşi...

kendine iyi bak

SEVİNÇ YAŞAR

Gün içerisinde hemen hepimizin belki bir, belki de birkaç kez kullandığı; samimi olduğumuz ya da yılda sadece bir kez herhangi bir yerde rastlaştığımız, çok sevdiğimiz ya da samimiyet derecemizin “merhaba”dan ötesi olmayan birilerine, ayrılırken anlamını derince düşünmediğimiz; yıllar yılı dilimize pelesenk olmuş bu cümleyi kuruveririz. Nedendir? Bilmiyorum. Ancak bir türlü sevemedim bu cümleyi...

Bakıyorum kendime ve görüyorum günbegün; hayatıma dahil olanların bende bıraktığı derin izleri...

Kiminin saçındaki beyazlara sağladığı katkıya; kiminin yüzündeki çizgilere olan derin payına, kiminin tutmak için çaba dahi sarf etmediği nasırlı ellerime, kiminin ferini söndürdüğü gözlerime, kiminin soğutup buza döndürdüğü yüreğine, kiminin soldurduğu yüzüme...

Endişelenmeyin sakın!

‘İyi bakıyorum kendime’ ama sadece aynalarda! Kendi yaralarımı, kendim saracaksam, düştüğüm zamanlarda tek başıma kalkacaksam, göz yaşlarımı kendi ellerimle sileceksem, acıyan kalbimin ağrı kesicisi yine kendim olacaksam ve tüm bunları tek başıma yapabileceksem eğer, “kendine iyi bak” cümlesini duymaya pek de ihtiyacım olmayacaktır aslında...

Bunun için olsa gerek, samimi gelmiyor bu cümle bana.

Biraz irdelerseniz, yükü karşı tarafın omuzlarına yüklemenin en basit yolu olduğunu kavramanız güç olmayacaktır aslında!

Ben “kendine dikkat et” demeyi daha samimi buluyorum mesela...

“Bazı insanlar elimizden tutmak ister; bazıları aklımızdan, bazıları da kalbimizden. Kararımızı isteğe göre değil, liyâkata göre vermektir aslolan!” diyerek noktalamak isterim...

DELİKLİ

İLİŞKİLER

@delikli.iliskiler

"bağlanma sorununu en azından
bu kış için çözmüş olduk hayatım!"

delikli.iliskiler

yolumuzun her kesiştiğini
aşk sandık

@delikli.iliskiler

melek desenli nevruz

AYKUT BARIŞ ÇELİK

Anadolu'nun bozkırlarında yılık atların birinde gelinlik,
Bu kader bana armağan.
O aziz ve turnalı bulutlarda,
Bir ozan elinde keklik,
Sevdalık derelerin oralarda yıkanan balıkları izler gider.

Aşk bir sandığın içinde,
Ve nice yiğitler keşfedemedi.
Bir şairin elinde derin bir sihir,
Bir genç dayanamadı,
Bir kalp ömrün içinde parçalandı.

Masal yazanlar der ki,
Koca saraylarda görülmemiştir aşk.
Ta bir dağın ötesindeymiş,
Bir Doğu Anadolu kıyısında,
Kimler böyle beyhudeymiş?

Bir güzel kadın o kalemin çizgisinde,
Narin narin süzülürken bir kere.
Devirler dönüyor nergisli baharlara,
Ve koca divan dayanamadı buna.
Bir ahu dudak fazlına şerbet yapıyorlar...

Ilık bir ıslık ötesinde,
O bayandır ki zerafetinden yağmurlar amade.
Gülistan olunacak bir zaman,
Ta Erzincan dağlarından,
Saz bile haykırışa geldi.

Nur yüzü gören cennetin ağacı altında,
Kirazdan çalan dudakların fasılı.
Gözlerinde ırmaklar görmüş,
Kalp sarhoş ama nasıl,
Rüzgâr bir dehliz buna.

Doğu Anadolu'nun bozkırlarında,
Yılık atların birinde rüya.
Bembeyaz denizlerden,
Gözlerin saf baharında,
Bunu ancak şiirler tasvir etmiş nefesin şanından.

rüzgar

BEYZA KORKAR

İçimden içine doğru bir rüzgâr esiyor şimdi
Biraz ürkek, biraz öfkeli, belki beni tanırsın.
Bu uzayan gecelerin çoğalttığı yalnızlığım
Eşlik etti rüzgarlarıma.
Sen bilmezsin
Soluk bir hatıranın hissettirdiklerini.

Unutmaktan korktukça silinen gözlerini
Doldurdum montumun cebine, korkma.
Soğudukça ellerim,
içine uzatırım çıplak parmaklarımı
Isıtır o gözler, özleminle avuçlarımı.
Bilmem saçlarımı savuran benim rüzgarım mı
Sana doğru giden.
Bilmem dudaklarım neden buz kesildi yine?
Sensizlik mi yoksa bu uğultuyu çıkaran
Bilmem yalnızlığımı ısıtmayı kış gecelerinde.

Sen de üşü isterim, yalnız, rüzgarım estiğinde
Sen de üşü, benim kadar, sen de!

hayat bir yıl

AVNİ KURU

Gençliğin mevsimi ilkbahar,
Umutlarımın tomurcuklandığı mevsim

Mütemadiyen âşık olası geliyor insanın
Sevmelerim sabah rüzgârı gibi gelip geçici
Kavgalarım şimşekler çakan fırtına
Umarsızca, düşmeden yıkıp geçiyorum her şeyi.

Yetişkinliğin mevsimi yaz
Hayatın ateşiyle pişirdiği mevsim

Ve içimde hep bir telaş,
Durmadan koşturuyorum, sanki bir şeyleri yakalamak ister gibi,
Neler kaçırdığımdan habersiz elimde kor ateş
Sanırsın koşarak yakalayacağım güneşi

Kırkından sonra mevsim sonbahar
Anıların döküldüğü mevsim

Kafamda biriken bir sürü keşkeler
Ne düne dönebiliyorum ne de vazgeçebiliyorum
Dökülen yapraklar gibi önümde rengârenk anılarım
Neleri yaşamışım? Neleri kaçırmışım?
Şimdi daha iyi anlıyorum

İhtiyarlığın mevsimi kış
İnsanın içinin titrediği mevsim

Onun bile ayrı güzelliği var
Bütün kusurları kapatır, saçına düşen aklar
Erken gelen karanlıktan herhâlde
İçini hep nedensiz bir hüznün kaplar

Ömür dediğin sadece bir yıl

O işin aslı

KAYRA ALTIN

O İşin Aslı
O işin aslı öyle değildi.

Aslı da bunun farkında değildi,
Farkında olmadığının farkındaydı
Ama
Farkında olmadığı şeyin
Farkında değildi.

Ya pardon ama
Aslı kimdi?
Bu soru Aslı için
Önemli değildi.

Soru sormayı sevmezdi.

Soru sormak önemsizdi.

Ya pardon tamam ama
Aslı kimdi?
Bunların hiç birinin,
Önemi yoktu ki.

Her şey önemsizdi.

Zaten ne ben Aslı'yı tanırdım,
Ne de Aslı beni.

O işin aslı da zaten öyle değildi.

ŞARKILARIN HİKAYELERİ

Virtual Nobodies

I WISH I WAS: İşte en son yayınladığımız şarkı. En çok özdeşleşebildiğimiz bir şarkı. Kendinizi daha az özgüvenli hissettiğinizde ama aynı zamanda daha güçlü ve olmak istediğiniz şeye daha uyumlu bir versiyonunuzla konuştuğunuzda. Herkes öz imajıyla mücadele eder... biz sadece buna uyum sağlarız.

Here's our most recent release. A song that we can relate to the most. When you're feeling less confident but also speaking to a version of yourself that is stronger and more aligned to what you want to be. Everyone struggles with self image... We just harmonize to it.

ŞARKILARIN HİKAYELERİ

Koyu - Doğancan Kösegil

Merhaba, ben Koyu! “Elimde Değil” ne yaparsam yapayım olduramadığım ama yine de kopamadığım bir ilişkinin içindeyken yazdığım bir şarkı. Şarkıya "Sen de dünden razıymışsın, hiç merak etmedin beni, değil mi?" sözleriyle sevgiliye sitemkâr bir söylemle başlıyorum. Ardından, "Gel, bir sarılayım, sen de aklımı başımdan al yine" diyerek, aynı döngüye gönüllü olarak geri dönme isteğimi ifade ediyorum.

Aşk biraz da böyle bir şey değil midir? Kendimizi sevgilinin vicdanına bırakıp her seferinde farklı bir sonuç umarken yine aynı kişiden şifa beklemek... Tabii ki şarkı için çok daha olumlu yorumlar yapılabilir, ancak benim şarkıyı yazarken hissettiğim buydu. Benzer durumlardan geçtiğimizi, özneler değişse de benzer senaryoları yaşadığımızı düşünüyorum. Aşkın evrensel olduğuna ve müziğin bu duyguları aktarmada bir araç olduğuna inanıyorum.

“Elimde Değil”, yeni yılda çıkacak olan albümümdeki en sevdiğim parçalardan biri. Umarım siz de beğenirsiniz. Keyifli dinlemeler!

açık seçik bulanıklar

MELEK ZEHRA BALCI

Sahiden bu kadar sınırlı mı kaldı hislerin, hayatının sınırlarında? Bu kadar mı korktun olmasından, ihtimallerden, olabilirlerden? Nerede sahici yansımaların, yüzün nerede senin, neden hep bir şapka? Soruların silsilesi kesilmiyor sen böyle davrandıkça ve ben daha da daralıyorum kendime ait özgürlüğümde. Başında yek ahenkken, ortalarında neden yarım? Tamamlanamayan senden mi, benden mi? Bizim içini neyle dolduramadık, olduramadın ve ben sahiciliğini kaybetmiş kıyılara vurdum. Duygularım bir geliyor, bir gidiyor ama vücut bulmuyor canımda. Ömrümüze işlenen her yeni günde, ah, köşemde sana ait bir şeyler kayboluyor, sen şapkanın altında gizlenmekten farkına varamıyorsun bile.

Konu “biz” olunca, pergelin ucu birleşmiyor yeryüzünde, sadece iğnesi batıyor yüreğime. Yeryüzünün tam ortasında atıyor kalbim ve yüzeyin etrafını tam tur dönüyor tüm ihtimaller ama gerçeklik bulmuyor hiçbir bedende. Sadece bekleyişler akıyor; geceden aydınlığa, oradan daha da derin karanlıklara. Sahi, senin yüzün aydınlandı mı ömründen ay ışığı eksildiğinden beri? Dolunaydan dolunaya değişmiyor bazı dilekler, değişmez olanlara bir başkaldırı tüm bu şiirler. Senin yolun yok ki, kuş konmasını dileyeyim. Benim yüreğimden ne gelir yolda olmak istemeyene?

Kendime sitemim bu, en derinlerimden zihnime doğru. İmaların gerçekliği yetmedi bana ama ellerimin arasında hâlâ cevaplanamamış sorular var. Kendi ürettiğim ama hiçbir yaratılanın da deva olamadığı. Zaman daralıyor tandan gece yarısına, saatlerde ilerlemiyor sıralı rakamlar ve uzaktan belirginleşiyor zamanında bulanık olanlar. Onlar ki; görmemek için ne fedalar verdiğim ama en ufak manada; taptaze ortalığa saçılan açık seçik bulanıklar. Öyle çıplak duygular var ki karşımda, kösnül bir utangaçlık aliveriyor yüzümün her yanını. Olabilirler kendine yaşayabilecek bedenler bulabilseydi şayet, ne biliyorsun, belki de ölmezdik. Eğri, doğru olurdu gözler önünde.

Fazla sorgulama hissizliği sardı tüm bedenimi, gündelik hisler bile belirmiyor şimdilerde bedenimde ve ben artık sorgulatmadan sorgulamıyor ve bilmemeyi tercih ediyorum. Belki de bazı acabalarım beden buluyordur kendine günler içinde ama ben artık o can bulmuş bedenlere bakacak takati bulamıyorum; bu can yangınına uğramış vücudun derinlerinde. Takatsiz ve yalansız bir vazgeçiş bu, gidilebilseydi sonu denize çıkacak olan bir yokuşun ortasında; kaldırımları kuşlar içinde, tüm cümlelerimin üstünde uçuşan beyaz tüylerle.

650
000
000

ABDULLAH MEMİŞ

Kaynak:

- <https://www.unicef.org/turkey/basin-bultenleri/unicef-covid-19-nedeniyle-10-milyon-kiz-cocuğu-daha-çocuk-yaşta-evlilik-riski>
- https://tr.m.wikipedia.org/wiki/%C3%87ocuk_gelin

650.000.000! Bu sayılar sizlere neyi ifade ediyor diye sorsam? Aklınızdan onlarca, belki de yüzlerce şey geçecektir. Ama bu sayının "Dünya genelindeki çocuk gelin sayısı" olabileceği çoğumuzun, hatta neredeyse hepimizin aklının ucundan bile geçmeyeceğini söylemek mümkün.

Dile kolay! Altı yüz elli milyon insan, ruh, beden, yaşam! Sayılardan ibaret kıldığımız, henüz evliliğin bile ne olduğunu bilmeyen, oyuncaklarından, hayallerinden ve umutlarından kopartılan yarım milyardan fazla çocuk gelinler!

Bu sayı, dünya genelinde Bangladeş, Brezilya, Etiyopya, Hindistan, Nijerya, Suudi Arabistan, Afganistan, Türkiye, Çin, Pakistan gibi ülkelerde çoğunluğa sahip olmak üzere, belirli Avrupa ve Amerika kıtasında bulunan ülkelerde de %2 ila 4 arası bir orana tekabül etmektedir.

Peki neydi bu çocuk gelin, coğrafyanın buna etkisi neydi ve neden çocuklar yaşamlarından koparılıyordu?

Çocuk gelin, fiziksel, fizyolojik ve psikolojik açılardan evlilik ve çocuk doğurma sorumluluğunu taşımaya hazır olmadan evlendirilen kızlara verilen addır. Bu çocuklar, bulundukları toplumun örf, adet ve dini yaptırımları altında, rızaları dışında aileleri ve bağlı oldukları toplum tarafından evliliğe zorlanmaktadır. Henüz çok küçük ve savunmasız olan bu çocuklar, maruz kaldıkları cinsel, fiziksel ve sosyo-psikolojik baskılar yüzünden geri dönüşü olmayan birçok soruna mahkum olmaktadır.

Bunlar bir yana, pandemideki dünya geneli kapanmalar ile çocuk gelin sayılarının artışı, çocukların çocuk doğurmaya zorlanması, insan hakları ihlallerine neden olarak çocuk gelinlerin "Çocuk Hakları Bildirisi" ile insani ve hukuksal boyutlarda birçok hakkının zorla ellerinden alınmasına sebep olmuştur.

Peki coğrafyanın buna olan etkisi görmezden gelinebilir miydi? Yoksa coğrafi yaşam koşulları bunun en büyük sebebi miydi? Genel olarak bakıldığında, çocuk gelin sayısının büyük bir çoğunluğu Güney Asya, Sahra-altı Afrika ve Güneydoğu Asya ülkelerinde, diğer bölgelere göre daha yüksektir. Bu da bize coğrafyanın çocuk gelinler üzerinde nasıl bir hegemonyaya sahip olduğunu verilerle göstermektedir. Coğrafi etmenlerin yansıttığı yaşamın zorluğu mu, yoksa ataerkilliğin verdiği baskın toplumun etkisi mi diye sorarken, aslında cevabın basit bir şekilde erkek egemenliğinin dayattığı "Erkeklik malı!" denilen ahlaktan yoksun kalan zihniyetlerin eseri olduğunu görmek zor değil.

Baktığımızda, kadının haklarının savunulduğu meclislerde, komisyonlarda ve benzeri birçok yerde kadınların parmakla sayılacak kadar az olması, kadına, çocuğa, cinsel yöneliminden dolayı şiddete maruz kalan bireyler için çözüm bulunamayacağını açıkça ortaya koymaktadır.

"Kadının bir mal olmadığını, yaşam haklarının eşit ve adil olduğunu, çocuktan gelin olmayacağını anladığımız gün, kadına şiddete birlik halinde set çekeceğimiz günlerin geleceğine şahit olmuş olacağız!"

kalemin izinde, silginin gölgesinde: yazmak ve sakinleşmek

*Bugün kurşun kalem kullanıyorum...
Yazıp yazıp sileceğim çünkü içimdekileri
bir ben bilmeliyim; sonra üzürlüler
halime. Ben benim, yazmak benim
arkadaşım, silgi benim sırdaşım.
D.Z*

SEMİH DUMAN

Bir kalem ve bir silgi... Elime her aldığımda, içimde uzun zamandır fırtınalar kopan bir denize yelken açıyorum. Yazmak, hep bir arayış benim için—beni anlamayan bir dünyaya karşı, içimdeki bilinmeyenlere yapılan bir yolculuk. Söyleyemediklerimi, anlatamadıklarımı kâğıda döküyorum. Ama her kelimenin ağır bir yükü var; ne zaman içimi kâğıda döksem, sakladığım tüm yaralar da açığa çıkıyor. Ve işte o an, silgi devreye giriyor. Yazarken rahatladığım kadar, sildiğimde de kendimi daha hafif hissediyorum.

Bugün elimde bir kurşun kalem var. Yazıp yazıp siliyorum. Kelimeler kâğıda dökülüyor ama bazıları öylesine ağır, öylesine kırılğan ki, başkaları görse halime üzürlüler diye korkuyorum. Sadece ben bilmeliyim onları, çünkü içimde taşıdığım her

duygu, her yara sadece bana ait. Belki de bu yüzden, kalemin yanı başındaki silgi benim sırdaşım. O, sadece yazdıklarımı değil, en derin korkularımı, hüznlerimi ve umutlarımı da saklıyor.

Bir kelime yazıyorum, ardından bir cümle daha... Her kelime, içimde bir yankı uyandırıyor. Her cümleyle biraz daha derine iniyorum, biraz daha kendi dünyama yaklaşıyorum. Kalemim, beni benden çıkarıyor; ama silgim, tekrar bana dönmemi sağlıyor. Anlatmak istediğim çok şey var ama anlatmaya korkuyorum. Yazmak cesaret ister; ama silmek... Silmek bazen daha büyük bir cesaret gerektirir. Çünkü bazen o kadar derinlere iniyorum ki, içimdeki acı yazdıklarımın bile daha büyük hale geliyor. Ve o zaman, silmek tek çarem oluyor. Sadece silmekle o acıyı geri saklayabiliyorum. O yüzden yazıp yazıp siliyorum; belki kimse bilmesin, belki kimse anlamasın diye.

Yazdıklarım, içimdeki fırtınaların bir yansıması. Ama her sildiğim kelime, o fırtınaları biraz daha dindiriyor. Kimi yaralar paylaşılmaz; onlar sadece

bizde kalmalı. Dışarıya çıktığında belki kırılır, belki anlamını kaybeder. O yüzden yazarken rahatladığım kadar, sildiğimde de derin bir nefes alıyorum. Kâğıt üzerindeki izler, içimdeki izlerden çok daha kalıcı değil mi? Ama her izi silmek mümkün değil. Bazıları sadece solgunlaşır, ama tamamen kaybolmaz. Tıpkı hayatın içinde bıraktığı izler gibi...

Kurşun kalemin kâğıda dokunduğu her an, içimde bir şeyler kıpırdıyor. Anılar, duygular, geçmişin izleri... Kalemimle her şey dışa vuruluyor. Ama o izleri sadece ben göreyim diye, silgimle saklıyorum. Silgi, hayatın acılarını hafifleten sessiz bir güç gibi. Her izi yavaşça silerken, içimde de bir şeyler kayboluyor sanki. Belki de asıl iyileşme böyle oluyor: Yazdıkça, sildikçe, tekrar yazmaya başladıkça.

Yazmanın büyülü bir yanı var. Kelimelerle kendini ifade etmek, duygularını bir şekle sokmak... Ama aynı zamanda bir yük bu. Çünkü yazılan her şey, insanın içindeki derin izlerin bir yansıması. Ve bu izler o kadar kişisel ki, herkesle paylaşmak imkânsız hale geliyor. Bu yüzden yazıp yazıp siliyorum; çünkü yazdıklarım sadece bana ait, sadece benimle kalmalı. Belki bir gün cesaret ederim ve o cümleleri başkalarına da okurum. Ama bugün değil... Bugün, kalemim ve silgimle baş başayım.

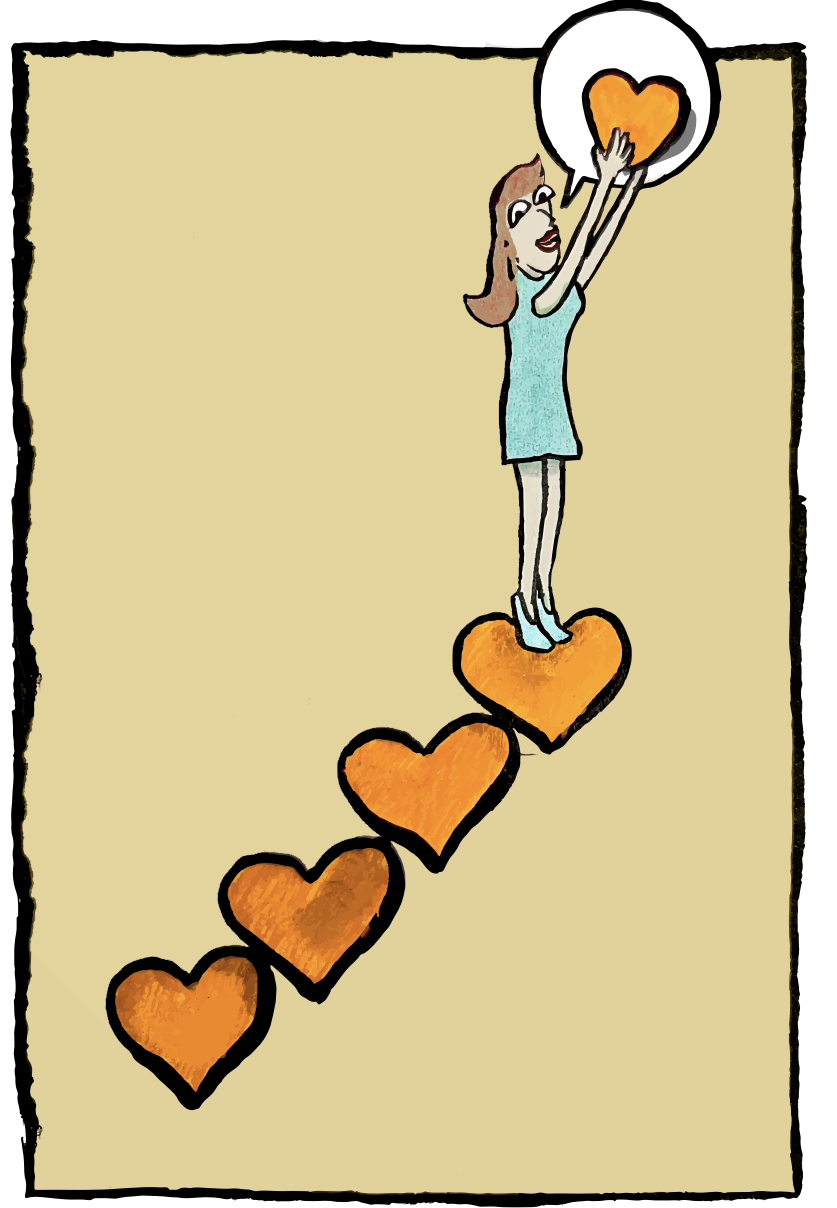
Kalemimin fısıldadığı her şey, içimdeki dalgaların sesi. Her cümle, bir anı, bir duygu. Ama yazmak kadar silmek de önemli. Çünkü hayat, bazen yazdıklarımızla değil, sildiklerimizle şekillenir. Hangi duyguları içimizde saklamayı, hangilerini dışarıya çıkarmayı seçtiğimizle belirlenir. Her kelime, bir iz bırakır; her silinen kelime ise o izi gizler. Ve bazen o izleri silmek, onları yazmaktan daha iyileştirici olabilir.

Bugün, yine kurşun kalemimi elime alıyorum. Yazıyorum... Yazdıkça içimdeki fırtınalar dinmeye başlıyor. Ama bir yandan da siliyorum. Çünkü bu cümleler sadece bana ait. Onlar kâğıda döküldüğünde, başka bir dünyaya ait olurlar. Ama silgim sayesinde, o dünyaya geçiş yapmadan tekrar içime dönebiliyorlar. Yazmak benim arkadaşım, ama silmek benim sırdaşım. Ve bazen, insanın en derin sırlarını sadece silgi bilir.

Yazmak, bir kendini bulma, bir arınma süreci. Ama yazılan her şey herkesle paylaşılmaz. Kimi duygular içte kalmalı, saklı kalmalı. Tıpkı silginin yaptığı gibi... Çünkü hayatın bazı anlarını sadece biz bilmeliyiz. Sessizce yazıp, sessizce silmek... İşte bu yüzden, yazdığım kadar sildiğim de benim hikâyem.

hata

NAZ ÖZKAN

Ah, bu ben... Fonda hepimizin bildiği o şarkı çalıyor şu an. Mazhar Alanson haklı ama şu sıralar kendimi nerelerde bulmam gerektiğinden çok, nerelerde kaybettiğimi sorgulamam lazım sanırım. Artık gündem öyle bir hâl aldı ki; ne düşüneceğimi, kime inanacağımı bilemiyorum. Ne çok yoruldum, ne çok utandım insanlığımdan, insan oluşumdan. Bunu her geçen gün daha da fazla iliklerime kadar hissediyorum. Büyürken bana öğretilen iyiliklerden, erdemli duruşlardan ve adeta karakterimin orta yerine mih gibi çakılmış sevgi dilinden öyle çok yoruldum ki... Bu dili directmekten, sevginin kazanacağına olan inancımı taze ve diri tutmaktan çok yoruldum. En çok da bugün burada, bu coğrafyada yaşamaktan ölesiye yoruldum! Çünkü önemi yokmuş gibi düşündürülen ve davranılan ne kadar özellik varsa, hepsine sahibim.

Öncelikle bir kadını ve Türkiye’de yaşamaya çalışan bir kadını. Evet, yaşamaya; daha doğrusu gerçek anlamda hayatta kalmaya çalışıyorum. Bununla övünmem gerektiğini düşünmüyorum fakat yaşadığım toplum beni bir parça da olsa buna

sevk ediyor. Sonrasında; güçlüyüm, kendimle barışığım ve huzurluyum, bir sürü olumlu ve ılımlı yanımla var, savaşçıyım... Pes etmiyorum yani bir gün yenileceksem de savaşmadan yenilmeyeceğim, bundan eminim. Çoğu zaman tüm sürü göç etmiş de tek başına kalmış bir kuş gibi hissetsem de yılmıyorum. Savaşmak zorunda bırakılmak zorlayıcı fakat yine de güçlü hissetmenin vermiş olduğu haz beni ayakta ve hayatta tutmaya yetecek motivasyonu sağlıyor dostlarım. Şiddetle öneririm. Deneyin!

Etrafımdaki çılgınlara sessiz kalmıyorum mesela. Ellerim kavuşmasa da en güçlü mikrofonlarımı uzatıyorum her birine. Seslerine ses, dertlerine ortak olmaya çalışıyorum. Benim gibi, her geçen gün bu ülkede biraz daha var olmaya, yaşamaya çalışan tüm canlara kucak açıyorum. Duyarlılığımı yitirmeden, özverili, empati yeteneğimi en iyi şekilde geliştirerek ve kullanarak destek olmaya çalışıyorum hepsine. Evet, destek olmaya çalışıyorum, çoğunun aksine köstek değil yalnızca destek oluyorum. Yargılamadan sarıyorum yaralarını, iyileşmeleri için çabalıyorum. Bu kadar

yapıcı olmak ve böyle kalabilmek için ekstra tükettiğim pek fazla bir şey yok üstelik. Yapısal olarak böyle yaşıyorum, varlığımı yalnızca böyle sürdürebiliyorum. Yani bambaşka bir toplumda yaşasaydım da aynı hissiyatla yoluma devam ederdim. Hür ve özgürlükçü yapım hiçbir zaman benden uzaklaşmazdı. Aynı anne-babadan olduğum ve aynı ortamda yetiştirilip aile eğitimi aldığım sürece bu hiçbir zaman değişmezdi ki. Üretkenlik ve duyarlılık konusunda taviz verilmeden büyümek beni hiç olmadığım kadar güçlü, yapıcı ve olumlu düşünmeye sevk etti. Çocukken bunun bu kadar farkında değildim. Şimdi ekmeğini yiyorum.

Ne diyordum? Heh, evet, başka toplumlarda yaşasaydım bile burada olduğu gibi yine tüm canlılarla ve doğa ile uyum içinde yaşardım. Çünkü başka türlü nasıl yaşanır bilmiyorum... Açıkçası bana sevgiyi ve sevgi dilini ailem öğretti ama sevginin bu kadar güzel, bu kadar iyileştirici bir duygu olduğunu kendim keşfettim ve deneyimledim. O yüzden nereye gidersem gideyim, nerede yaşarsam yaşayayım, bu dil ben var olduğum sürece benle var olmaya devam edecek. Yani sizi bilmem ama ben sevgi dolu, özverili bir biçimde yaşamaktan, bu toplumda kadın olmaktan ve bununla ilgili yapılan her türlü zorbalığa karşı savaştan gurur duyuyorum. Hiçbir şeye ses çıkarmadan dümdüz yaşayanlara çok kızardım eskiden. Tepkisiz kalanlara özellikle ama zamanla onları da anlayıp kucakladım. Herkes bu kadar güçlü kalmak ve direnmeye çalışmak zorunda değil. Pes etmek de savaşmak gibi bir seçenek. Dahası, keşke böyle yaşamak zorunda bırakılmasak... Yine de sessiz ve tepkisiz kalmanın çılgılık atmaktan daha korkunç ve zor olduğunu düşünüyorum. Zira yeterince sessiz ve tepkisiz kalmak beni hissizleştiriyor. Dipsiz bir kuyuya atıyor ve uzun süre oradan çıkamıyorum. O zaman da şahsen ölüden bir farkım kalmıyor, tüm renklerim soluyor.

Kendimle ilgili daha ne diyebilirim bilmiyorum dostlarım. Dürüst kalmaya, kendimi geliştirmeye, merakımı taze tutup devamlı beslemeye çalışıyorum. Yeteri kadar zeki miyim bilmiyorum

ama bu konuda sınırlarımı zorlamayı seviyorum. Kimseyi kırmadan, incitmeden ve en önemlisi öldürmeden yaşamaya çalışıyorum. Bu topraklarda var olmanın verdiği sancıları sarılarak, öperek, dokunarak, çalışarak, çabalayarak, üreterek ve iyiliği dibine kadar hissederek hafifletiyorum. Karşımdaki her canlıya da bunu hissettirmeye çalışıyorum. Kimsenin başarısının üzerine basmadan, kimsenin izlerini silmeden, sadece kendi işimle, kendim olarak, önyargılardan arınmaya çalışarak olumlu ve ılımlı yaklaşmaya özen gösteriyorum. Sizce, hata mı yapıyorum?

Çevremdeki herkes hata yaptığımı kanıtlamaya çalışır nitelikte davranıyor. Ofiste, caddelerde, sokaklarda, toplu taşımada, her yerde... İnsanlar birbirlerinden nefret ediyor, herkes bir diğerinden maddi-manevi daha iyi durumda olduğunu hissetmek hatta kanıtlamak istiyor. Bunun için harcadıkları zaman ve çabayı gördükçe duvara toslamış gibi hissediyorum. Huzurla nefes aldığım tek yer evim. Ona da her iş çıkışı kesin bir şekilde varabileceğimden emin olamadan gidiyorum. Yine de tüm bunlara rağmen yaşamayı seçiyorum, yaşamayı seviyorum. Hani diyorlar ya, cesedim bir yerde bulunur da arkamda intihar notu kalırsa sakın inanmayın! Ben yaşamayı seviyorum. Hatta görüyor ve arttırıyorum: Şu an İstanbul-Kadıköy'den bir kadın olarak bildiriyorum, öylesine geçip giden biri gibi görünüyor olabilirim aranızda ama her şeyin farkındayım. Her şeyi duyuyor, görüyor ve inatla savaştan devam ediyorum. Beni böyle yetiştirdikleri için, böylesine sevecen, dürüst, duyarlı ve güvenilir bir bireye dönüşmemdeki rolleri üstlendikleri için aileme çok teşekkür ediyorum. Eskiden olsa kendimle övünmem derdim ama ben bu toplumda, böyle kalmayı başararak övünmekten utanmıyorum hatta kendimle gurur duyuyorum.

Ama bazen sorgulamadan edemiyorum dostlar. Bazen boşa kürek çekiyormuşum gibi hissediyorum. Size de oluyor mu ya da buraya yazdıklarımın kaçına katılıyorsunuz? Siz söyleyin sevgili okurlarım, dostlarım; ben hata mı ediyorum?

denediğim satırların şiiiri

OKAN KARAYILAN

saatlerce bakıştığım duvarlardan birini
çıktım dışarı üstüme bir zırh gibi giyinip
elimden aldığın değer yargılarından
artık sorumlu değilim
ve yer yer kor olan yangınlardan
az biraz yorulmuş gibiyim
sen göremezsin bol yıldızlı gecelerinde
karanlığımın zifirini
ışığın yener sesimin susmuşluğunu
ve bulamam milyon yıl ötede galaksini

en aksi durumlardan çıkıp
en sığ sularda boğulurken ben
bu derin anlam arayışlarından bıkıp
da
yandığım her yeri yıkarken sen
öyle ya da böyle bir sonuca varmak değil de
bu tümevarım kaygılarımdan az ötede
bir sonuçtan doğmak isterken
yasal kürtajlara sebep oluyorsun
ve anlam veremiyorum bu ölü doğuma
ölüm ve doğumun zıtlığını bildiğimden
ve tüm bu densizliğim
biraz da sensizliğimden

bütün ayakta durma girşimlerimde
dengemi sarsarken sen
yere yakın tüm düşüşlerden bir çocuk çıkagelir
ve bir fener bekler selam verdiği gemilerden
tüm geniş zamanlardan sıkılmış ve bir hücre gibi
daralırken ben
siliyorum tarihimi, istikbalimi
az öteye gidemiyorum şimdi ve deminlerden
seni bir güneş belleyip
ışığının gücüyle erittiğim demirlerden
köprüler yapıp çıkıyorum
bunca yıl mesken bildiğim dağların derinlerinden

arka sayfada...

karanlık hikayeler

vahşı

SEHER EDA KILINÇARSLAN

Terapi almak zorunda olmak kadar aptalca bir şey yok. Babamı öldürdüm. Taşaklarını öyle bir ezdim ki çıkan sesler çığlıklarının yankısını bastırdı. Beni becermeye devam etmesine daha fazla izin veremezdim. Ölüsünü ellerimle gömdüm. Hem de evimizin bahçesine. Ah o her şeye burnunu sokan kodumun köpeği olmasa kemiklerini bulurlardı ancak. Yıllardır o rutubet kokan daracık duvarların arasında yaşıyorum. Tam kurtuldum derken beni hiç tanımadığım bir adamla bir odaya daha kapattılar. Babamı öldürdüm evet, hak etti. Yüksek mahkeme, işlediğim suçun diğer insanlara da sıçrayıp bulaşmasını önlemek için bir psikologla görüşme yapmamı zorunlu tuttu. Terapi süresi boyunca olup bitenleri kayıt altına almamı istedi. Denetimli serbestlik usulü buymuş. Seansa katılım imzaları aksamayacakmış ve her seans sonunda bir günlük tutmak zorundaymışım. Açık cezaevine hoş geldiniz Leyla Hanım!

13 Haziran 1. seans

Beni ehlileştirme kararını alan sayın mahkemenin belirlediği zamanda klinik servisinin kapısında durdum. Tedirgindim. Ne anlatacaktım ki ona? Bekleme alanına doğru yürüdüm. Oturmak ya da ayakta dimdik durup saldırıyı beklemek arasındaki ince çizginin üzerindeydim. Oturmadım. Gerginliği zırh gibi üzerimde taşıdım. Bu konuda oldukça becerikliyim. Yıllardır ne zaman özgür kalacağımı bilmeden tetikte bekliyorum. Tırnaklarımı yemeye başladım. Sanıyorum hiç tırnak makası kullanmadım. Etimi ısırarak mı yoksa topuzu gösterişli bayanın elini omuzuma atışı yüzünden mi irkildim bilmiyorum. Rahatlamıştım. “Siz Bayan Leyla mısınız? Dr. Bey sizi bekliyor.” dedi. Beklesin. Biraz da o beklesin! Altıma işemek üzereydim. “Tuvalet ne tarafta?”

Tuvalete koştum. Cezaevi tuvaletleri için özenle üretilmiş adi çamaşır suyunun kokusunu duyumsadım. Her tuvalete girdiğimde midem daha çok bulanırdı. Bok kokusunu tercih ederim. Eğer azılı bir suçlu iseniz bokunuzun kokusunu bastırmak cezanızın bir parçasıdır. Bokunuzun bile kokmasına izin yoktur. Çişimi yaptım ve mide bulantıma aldırış etmeden oradan uzaklaştım. İmzayı atacak ve en yakın şezlonga uzanacaktım. Hava sıcak, tutukevinden çıkmalı iki gün oldu ve ben bu aptal psikiyatri kliniğinde bir dakika kalmak istemiyorum.

Bembeyaz bir oda. Tam akıl hastanesi filmlerinde olduğu gibi; temiz, düzenli ve beyaz. Mesaj açık: kirlerinden arınıp temiz bir hayata kucak açacaksın. Dr. Bey beni görür görmez gülümsedi. En son ne zaman biri bana güldü diye düşünüyorum. Duş sırası beklerken ayağım kayıp da düştüğüm zamandı herhalde. Beklediğimden daha yaşlı, ondan beklenenden daha genç görünüyordu. Kocaman siyah gözleri ilk bakışta korku, eğer sabır edilirse sıcaklık yayıyordu. Karşısında duran koltuğu işaret etti. Oturmadım. Kuyruğu dik tutacaktım. Mıh gibi çakılı olduğumu fark edince “Buyurun oturun.” dedi. Böyle zamanlarda sakarlığım tutar. Masanın etrafından geçerken üzerinde duran vazoyu devirdim. Kaçmak isterken ensemden yakalanmış ve şaşkınlıktan tekme atmıştım sanki. Vazo paramparça oldu. Vazonun parçalarını toplamak için eğildiğimde ellerimde bir ıslaklık hissettim. Kaçamadın işte aptal! Şimdi daha çok kalacaksın burada. Üstelik işte daha da yakına gelmişti adam. Babama sapladığım ekmek bıçağının elimde bıraktığı o sıcak his. Titredim. “Kaç kaç kaç!” diye bağıırıyordu küçük Leyla. Kafamın içinde çanlar çalıyordu ve doktor için çalmadıkları kesindi. Kurbanlık koyun sesi, babamın elindeki bıçak ve kanlar içinde yerde yatan koyun ve babam. Bıçak benim elimdeydi şimdi. Evet diyecektim babamı öldürdüm ve kimse buyurmadı bunu bana. “Olsun! Vazoyu dert etme.” dedi ve öyle oldu. Bugün hiç konuşmadım. Ne konuşmam gerektiğini bilmiyorum. Nasıl olduğumu sordu. İmzayı atıp burayı terk etmek istediğimi söyledim ve öyle de yaptım.

Geçtiğimiz on gün içinde neredeyse hiçbir şey olmadı. Seans sonrası eve gidip uyudum. Ertesi günün akşamına kadar evden çıkmadım. Cips yemeyi severim. Markete gidip iki paket baharatsız cips aldım. Keskin tatlar bende derin duyguları tetikliyor. Tadı dağıtmak için kola içmek zorunda kalıyorum ve artık hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Tahammülüm yok. Seanstan kaçmış olmak beni daha çok tedirgin ediyor. Beni neyin beklediğini bilmiyorum. Terapi odasının içinde olacak her şeyin olasılık dahilinde olduğunu söylemeye çalışan bir çift göz vardı. Benim hikayemi benden dinlemek için para alıyor. Üstüne para versem acaba yalandan imza atmışım gibi yapar mı? Peki günlükler? Onları da uydururum. Bugün ona beni azat etmesini söyleyeceğim. Dr. Bey özgürlük ne demek bilen birine benziyor. Sahi, özgür olmak ne demek?

Gene sıcak bir gülüşle karşılandım. Bu dünyayı sahtelik hırkası giymiş insanlarla paylaşmak istemiyorum. Dr. Bey bu sebeple ilgimi çekiyor. Mesafeli bir yakınlık sergiliyor ve ben de tedirgin bir hayranlıkla onu izliyorum. “Yakın geçmişten bahsetmeden önce daha eski anılara odaklanalım.” dedi. Anne babamla ilişkim nasıl? Bu soruyu erken sordu. Uzaklaşma hissine engel olamadım. “Bakın Doktor Bey, bildiğiniz cevapların sorularını sormak işinize yaramaz. Cezaevinde biriktirdiğim bir miktar parayı size vereyim ve bu işi sonlandıralım.” dedim. Paraya gerek olmadığını, gitmek konusunda özgür olduğumu ve ancak kliniğin giriş kapısında bir kamera olduğunu hatırlattı. Her açıdan takipteyim. Biraz bozuldum. Özgürlüğün kıyısında gezerken bile tutsak olmak canımı sıkıyor. Bunu kendime daha fazla yapamam. Teslim oluyorum.

Kimse yok etrafımda. Yalnız olmanın en berbat yanı acı duymak olabilir. Sessizliğin içinden en tiz sesiyle bağırır. Yokummm! Yaklaşık 10 yıl kadar yattım ölü evinde. O zamanlar on iki yaşlarında ya var ya yoktum. Yaşadığımız mahalleden uzaktayım. Acaba annem hâlâ aynı semtin güzeli mi? Onu merak ediyorum. Önceleri beni ziyaret etmeye gelirdi. Geçtiğimiz iki yıl boyunca ondan haber alamadım. Beni severdi. Eski evimize gitmek istemiyorum. Babamın kemikleri peşime düşer diye korkuyorum.

2 Temmuz/ Seans 3

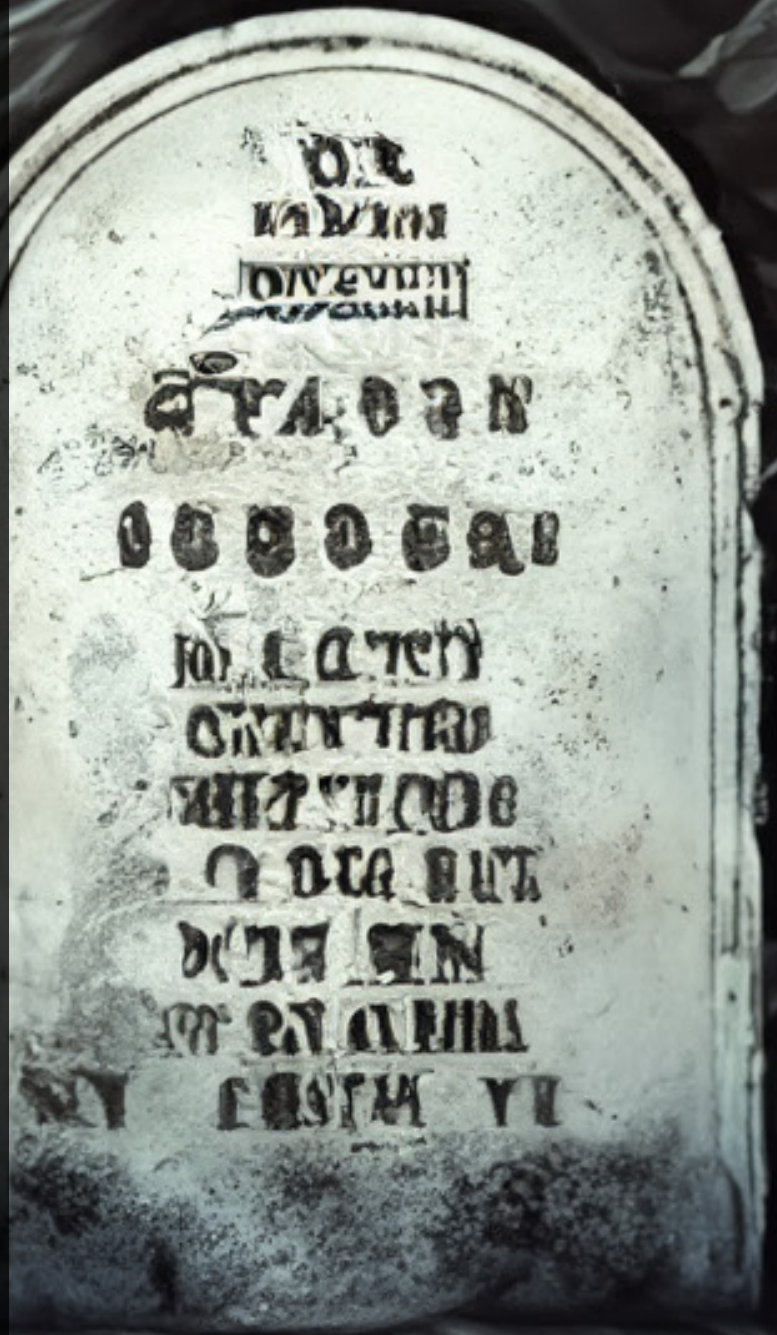
Berbat bir güne uyandım. Sular kesilmiş ve banyo yapamadım. Gece ter içinde kalkıp uykumda olup biteni hatırlamaya çalıştım. Rüyalarım beni ele geçiriyor. Babamı gördüm. Dans ediyordu. Yanında öylece durmuş şaşkın şaşkın ona bakıyor, neden bu kadar neşeli olduğuna anlam veremiyordum. Burası pavyondan bozma bir eğlence mekânıydı ve ışıklandırma gözlerimi kanatıyordu. Kan! Babam birden ortadan kayboldu. Birisi beni çırılçıplak soymuş ve bağırmayayım diye ağzıma peçete sokuşturuyordu. Buzhane gibi bir yerdeyiz ve öylece yatıyorum. Annemin kapıyı açıp çığlık atmasıyla uyandım. “Leş gibi kokuyor olmalıyım.” dedim. “Kusura bakmayın, sular yoktu.” “Olsun!” dedi. Biraz konuşmak ister miymişim? Ona rüyamı anlattım. Gözleri daha da büyümüş ve sıcaklığını kaybetmişti. “Bu hikâye benim canımı yaktı.” dedi. Benim için kaygılanan birini görmeyeli epey olmuş. Ağlamaya

İllüstrasyon: ONE°

başladım. Bir bebeğin doğum sonrası attığı çığlıklar gibiydi. Annemin çığlıklarına karıştı. Zihnim allak bullak oldu. Bana bir bardak su ve peçete uzattı. Yanıma oturdu. Yanıma oturmasıyla kendime geldim. Burada kendimi güvende hissediyorum. Beni neyin beklediğini biliyorum. Peki Dr. Bey neyi bekliyor? İyileşmemi mi? Hiç sanmıyorum. Birkaç gün sonra seansı sonlandırır. Ben iflah olmaz bir caniyim. Yalnızlığın içinde öylece kaybolup gideceğim. Peki annem? Yokluğun sesine alışmış olmalı. Önce babam, sonra ben. Beni hiç yargılamadı. Hatta bir ziyareti sırasında "ölüsü geberesice" gibi bir şey söyledi. Sözün saçmalığını kavrayamayacak kadar öfkeli ve üzgündü. Bu sefer Dr. Bey seansı bitirdi. Dinlenmem gerekiyormuş. Bugünlük bu kadar acı yetermiş. Acının sesi uzaklaşıyor sanki. İyi değilim. Canım neden yanıyor anlamıyorum. Babam ölmeyi hak etti. Ölüsü geberesice!

.....

Seanslar devam edecek...

mercaniye çok yaşa

OYUN

Künye

Yazan: Ahmet Sami Özbudak
Yöneten: Emrah Eren
Dekor-Kostüm Tasarımı: Barış Dinçel
Müzik: Deniz Bayrak
Hareket Düzeni: Esra Yurttut
Işık Tasarımı: Uğur Aksu
Şarkı Sözleri: Faruk Üstün
Afiş Tasarımı: Berkcan Okar
Oyun Fotoğrafları: Ozan Güzelce

Oyuncular:

Erdem Akakçe
Sevil Akı
Bülent Çolak
Bihter Dinçel
Fatih Koyunoğlu

Sahne Amiri: Çağatay Tok
Yönetmen Yardımcıları: Ezgi Nur Köycü
Barışcan İğdeli
Yapım Koordinatörleri: Eren Dinç
Utku Öcal
Ses Kumanda: Sait Yamaner
Işık Kumanda: Mehmet Doğan
Sosyal Medya: Mücahit Filiz
Dekor Uygulama: Sırrı Topraktepe

 İki perde, 120 dakika.

“Bir tiyatro hayali bu,
Üstü gemi altı deniz”

Kökünü gelenekten, gücünü gelecekten alan Tiyatro Hayali'nin yeni hayali “Mercaniye Çok Yaşa”, neşeli oyunbazlığı; izahsız mizahı; şarkılarındaki dönem tınıları; sirto'su, longa'sı, sirtaki'si, marşlarıyla ve ibretlik karakterleriyle yine bir zaman tüneline davet ediyor seyircisini.

Osmanlı'nın son zamanları... İmparatorluğun görkemli donanması yirmi yıldır Haliç'te uykuda... Hayal bu ya: içten içe çürüyen bu donanmadaki onlarca savaş gemisinden biri de gemimiz “Mercaniye” olsun. Aslında yıllar önce frenkten satın alınmış bir yolcu gemisi. Top teçhizatı takviyesiyle savaş gemisi kılığına sokup donanmaya katmışlar. Bir yanda Kasımpaşa kahvelerinde pinekleyip ömür çürüten, sayıca yetersiz ve liyakatsiz mürettebat; bir yanda içinde bahçelerin olduğu, tavukların gezindiği, çardakların çatıldığı, ineklerin otladığı ve Devlet-i 'Aliyye'nin kaderine terk ettiği “Mercaniye”...

“At binenin, kılıç kuşananın; Mercaniye Asaf Kaptan'ın.”

Yirmi yıl boyunca büyük bir azim ve sabırla açık denizlerde kahramanlık hikayeleri yazmayı beklemiş deniz aşığı Asaf Kaptan. Ama gelin görün ki; bu memleket onu da alıkoymuş kurduğu hayallerden. Tayfaları Şerif Ali, Kazel ve Mimhal'le birlikte, bozuk teçhizatlı, çürük gövdeli bu su üstü köyüne mahkum. Fonda bitmeyen savaş söylentileri ve İstanbullunun sırtında ekonomik buhran... Olup bitenin tek şahidi ise geminin gedikli hayaleti Mesaret.

“Mercaniye mi memleket, memleket mi Mercaniye?”

“İzahı olmayan şeylerin mizahı olur” demiş Aziz Nesin... Gülerек ve güldürerek baş edebiliyoruz aklımızın havsalamızın almadıklarıyla... Dönüp dolaşıp, al baştan-sil baştan maruz kaldıklarımızla... Tekerrür ettikçe çamura saplanan tarihin yapraklarıyla...

“Memleket dediğin su üstüne kurulu bir bahçe artık,
yanaşacağımız her kıyı gurbet bize...”

“Mercaniye” gerçekten de yüzebilecek mi?

O kahramanlık hikayesi sonunda yazılacak mı?

Bir akşamüstü İstanbulluların “Mercaniye Çok Yaşa” tezahüratlarıyla bilinmez bir sefere uğurlayacakları “Mercaniye”nin çapası yosunlarından arınacak mı?

“Padişahım çok yaşa
Devletimiz var olsun
Var ol ey Mercaniye
Çapan tutmasın yosun!”

oyun takvimi

11 Kasım
İstanbul, Sahne Dragos

13 Kasım
İstanbul, Trump Sahne

14 Kasım
İstanbul, BAKSM

17 Kasım
İstanbul, Watergarden
Performans Merkezi

18 Kasım
Balıkesir, Avlu Kongre ve
Kültür Merkezi

19 Kasım
İzmir, AKM

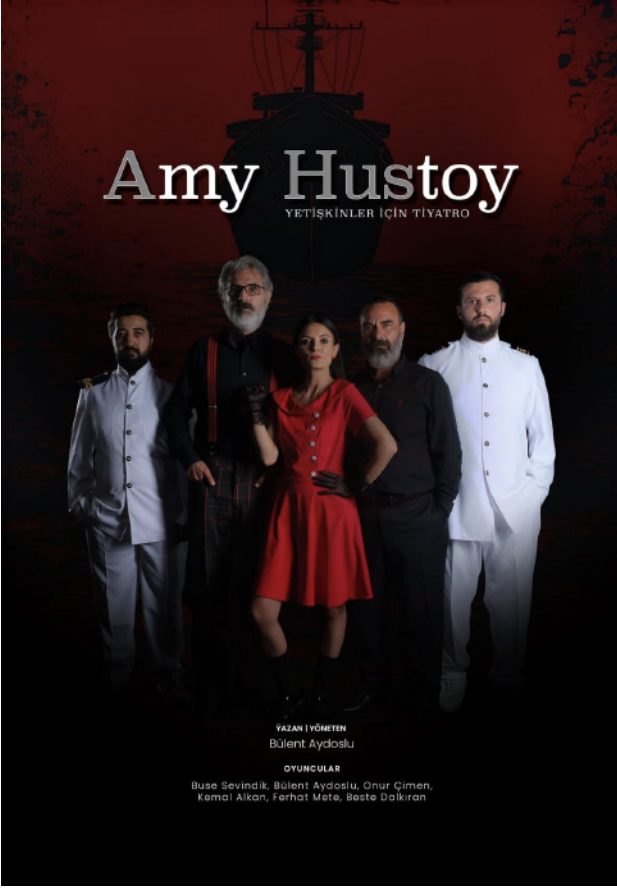
20 Kasım
İzmir, Bostanlı Suat Taşer
Tiyatrosu

25 Kasım
Ankara, MEB Şura Salonu

27 Kasım
Eskişehir, Vehbi Koç Kongre
Merkezi

5 Aralık
İstanbul, CKM

16 Aralık
Denizli, Nihat Zeybekci
Kültür Merkezi

Künye

Yazan: Bülent Aydoslu

Yöneten: Bülent Aydoslu

Müzik: Tutku Yıldırım

Afiş Tasarımı: Gökhan Yılmaz

Oyuncular:

Buse Sevindik

Bülent Aydoslu

Onur Çimen

Kemal Alkan

Ferhat Mete

Beste Dalkıran

Yapım: Boyoz Akademi Sanat Merkezi

Tür: Trajikomik / Dram

Tek perde, 73 dakika.

16+ Yaş sınırı vardır.

amy hustoy

OYUN

Çocukluğunda ve genç kızlığında yaşadığı travmalar nedeniyle çoklu kişilik bozukluğuyla mücadele eden genç bir kadının; biraz tatlı, oldukça acı ve ekşi hayat hikayesi..

Danimarkalı bir Müslüman kadın, bir İngiliz genel ev kadını, 7 yaşında bir kız çocuğu ve William! O kendini erkek sanıyor...

Hikayede; Chris Sizemore, Shirley Ardell Mason ve Mary Reynolds gibi dünyaca ünlü bir çok 'kadın çoklu kişilik bozukluğu hastasının psikoanalist raporları incelenerek, bu hastaların ortak travmaları ve bunların yarattığı ortak kişilik tiplerini işlenmiştir.

70'lerin sonlarında muayene olduğu psikoanalistlerin çoğunu zekasıyla şaşkına çeviren Amy Hustoy; kişiliklerinin doğuşuna neden olan travmaları açısından oldukça trajik bir hikayeye sahip!

oyun takvimi

8 Kasım Cuma
20 Kasım Çarşamba
29 Kasım Cuma

İzmir Boyoz Akademi
Sanat Merkezi

oy
YATRO

AMY

ELIZABETH

Amy Hustoy

YETİŞKİMLER İÇİN TİYATRO

YAZAN | YÖNETEN
Bülent Aydoslu

OYUNCULAR

Buse Sevindik, Bülent Aydoslu, Onur Çimen,
Kemal Alkan, Ferhat Mete, Beste Dalkıran

otuz yıllık sır

SEYMEN CAN TIĞLI

1998 - Bir Kadının Akşamı

X ilinde gün batmak üzereydi. Hava soğumaya başlamıştı. Gri pardösümün önünü ilikledim. Gökyüzüne baktım. Pembe bulutlar, hava kararmadan veda etmek ister gibi parladı. Bir-iki saat önce yağmur yağdığı için yerler ıslaktı. 21 Aralık gecesı, en uzun gece olduğu için bugünü dışarıda geçirmek istedim. Küçük, mütevazı bir kafeye gittim. Adını bilmediğim en farklı kahveyi aldım—yanında vişneli cheesecake ile beraber. Yuvarlak masaya oturup kafenin penceresinden X şehrini izledim. Burasıyla aramda bir bağ vardı. Keşke burada yaşasam... Pencereye bakarken camda bir adamın yansımasını gördüm. Sağ tarafta, duvar dibindeki masadaydı. Çok resmıydi; hem giyimi hem duruşu. Kitap okuyordu. O kitabı ben de okumuştum, Tolstoy'un Diriliş kitabıydı. Nasıl olduysa, bir solukta yanında buldum kendimi. Konuşmak istiyordum, onu merak ediyordum.

-Merhaba efendim, elinizdeki kitabı okumuştum, sizinle paylaşmak istedim.

-Merhabalar leydim, sevdiniz mi peki kitabı?
-Oldukça akıcıydı. Bir oturuşta bitti, bölümler kısa kısa olunca daha da hızlı ilerledi roman.

-Ben sanırım bu konuda biraz ağırım, sindire sindire okuyorum. Size şunu sormak istiyorum: Sizce Nehlödov'un çabaları Katyuşa'nın affetmesi için yeterli mi?

-Katyuşa'yı çıkılmaz bir çukura attı. Katyuşa, benliğini, hayallerini, hayatını o hapse gömdü. Nehlödov onu ziyarete gittiğinde karşısında konuştuğu kişi Katyuşa değil, onun ruhuydu. Ondandır geriye kalan tek şey kırıgın, soluk bakışlarıydı. (Konuşmamdan etkilenmiş gibi görünüyordu.)

-Oldukça bilgili görünüyorsunuz, ne okuyorsunuz? dedi.

-Hukuk, siz? dedim.

-Ben şu anda çalışıyorum, tarifi zor bir işte.
-Siz söyleyin, zorluğuna ben karar veririm.

-Gözlemci, dedi gülerek.

-Neyi?

-Gerekli olduğu raporlanan şeyleri.

-Bilmece gibisiniz.

-Tamam, tamam, sizinle birazcık daha açık konuşmayı uygun görüyorum. Beni şu anda yalnızca siz görüyorsunuz.

-His olarak mı? diye sordum.

-O da dahil... Neyse (çabukça konuştu) en uzun geceyi yalnız mı geçiriyorsunuz?

-Belli olmuyor mu? dedim (onun gibi esprili bir üslupla).

-Tanışalı henüz yeni oldu. Sanırım... Bunu bilemem.

-Bunu bilecek kadar gizemli bir gözlemciliğiniz yok mu?

-İşe yeni başladım ondandır, acemilik diyelim, bana otuz yıl civarı tecrübe lazım, dedi gülerek.

-Benimle kaçamaklı konuşuyorsunuz, kim olduğunuzu söylemeyecek misiniz?

Bu esnada garson yanıma geldi.

-Hanımefendinin bir isteğı var mıydı?

-Henüz karar veremedim, beyefendiye sorun, dedim.

-Beyefendiler nerede? dedi garson.

Nasıl nerede diye içimden sorgularken karşımda kimsenin oturmadığını fark ettim. Adam sırta kadem basmıştı.

2028 - Bir Kadının Ziyareti

Ayna paramparça olmuştu. Kırık parçaları yere saçılmıştı. Yazgısı gibi dağılmıştı. İhtiyar adam yere dökülen parçaları toplamaya uğraşırken kapı ısrarla çaldı. Alacaklı gibiydi sanki. "Kimsin?" diye ciyaklayarak bağırdı ihtiyar. "Çok geç de olsa geri dönmek istediği günleri arayan biri," dedi bir kadın sesi. Elinde olsa söküp atacak gibi hızla kapıyı açtı.

"Sen..." diyerek yutkundu ihtiyar.

"Artık 'siz' demeyi bırakmışsın. Konuşmamız yarım kalmıştı, bitirmeye geldim." (Adam, kadını içeri buyur etti, oturdular.)

-Haklısın, seni bırakıp gitmek zorunda kaldım.

-Bana bir cevap borcun var, kimsin sen?

-Peşine düştüğün şey bensem, öyle biri hiç var olmadı. Buraya nasıl geldin? Şu an neredesin?

-Kendimi burada buldum.

-Bilmediğin onca soru varken, tek önemli soru ben miyim?

-Evet, ben seni merak ettim.

-Sana daha ilk konuşmamızda, 30 yıl evvelinde söyledim zaten; beni sadece sen görebildin.

-Nesin o halde?

Ben, zihninde yer edinmiş bir sestim. Ama sadece bundan ibaretim. Kısa bir sürede olsa o sesle konuşma fırsatın oldu. Heyecanına karşılık buldun. Bu senin cennetindi. Hislerini yansıtan bir bedene büründüm. Hissin bitene kadar var oldum. Şimdi veda vakti. Böyle anları elde tutmak zordur zaten, başlar ve biter... tıpkı bu 30 yıl gibi...

**ARADAN 1400
KÜSÜR YIL GEÇTİKTEN
SONRA ARKADAŞ...**

ATA-RIZ

TA-SI!

EN

Son!

bkz:grup bunalım'dan taş var köpek yok.
ayriyeten replika'sın da çok tatlı bir.

*bkz:grup bunalım'dan taş var köpek yok.
ayrıyeten replika'sın da çok tatlı bir
coverı vardır. şiddetle tavsiye ederim.*

tablolar

GAMZE NUR AYDIN

1

4

2

3

- 1) Hayattan kesitler. 86×54 cm tuval üzerine kavramsal yağlıboya tablo. Film şeridi hayatı, makas ise ölümü simgeliyor.
- 2) Artemis ve Kentleşme. 120×120 cm tuval üzerine akrilik boya. Doğa tanrıçası olan Artemis'in aslında sadece mitolojiden ibaret olduğu ve gerçekte kentleşmenin önüne geçemediğini ele aldım.
- 3) Ölüm ve Yaşam. 87×107 cm tuval üzerine kavramsal yağlıboya tablo. Kafatası ölümü kitaplar hayatımızı simgeliyor.
- 4) Esaret. 90×90 cm Kavramsal tablo. Tuval üzerine yağlıboya. Kız çocuklarına yapılan baskıyı ele aldım.

Satın almak için: <https://shopier.com/arteserr>

benim için ağlama arjantin

CEYHUN KARAKÖSE

Güneşin Kucağında, Müziğin ve Dansın Kalbinde...
Benim İçin Ağlama Arjantin...

Okyanusu aşiyor olmanın heyecanı ile uçakta durmaksızın gideceğim toprakların tarihine dair okumalar yapıyorum. İspanyolca kelimeler öğreniyor, şarkılar ezberliyorum. Bir süre sonra, yolculuk dayanılmaz bir hal aldığı anda geçmişte bu yolculuğu yelkenli kalyonlarla yapan İspanyol kaşiflere saygı duymaya başlıyorum. Her ne kadar beraberlerinde getirdikleri barut ve çiçek virüsü ile koca uygarlıkları yok etmiş ve kıtanın tüm zenginliklerini yağmalamış olsalar da, ucunda yeni bir dünya olduğunu bilmeden, koca bir okyanusu aşmak büyük cesaret ve irade işi.

Ve işte Buenos Aires'teyiz. Ministro Pistarini Hava Limanından güzel havaların şehrine giriş yapıyoruz. Buenos Dias Amigolar! Ben geldim... Arjantin küçük bir çocukken televizyonda izlediğim Munche Brava (Vahşi Güzel) dizisi ile zihnime kazınmıştı. O günden buyana Natalia Oreiro şarkılarını dinlemekten sıkılmadım. Elbette Arjantin demek bir bakıma futbol demek. Çocukluğum mahalle abilerinden Maradona'yı dinlemekle, Hernan Crespo, Gabriel Batistuta ve Carlos Tevez golleri izlemekle geçti. Ülkemizde en büyük coşkuyla karşılanan Arjantinlilerin ilki Ariel Ortega'ydı. Uzun saçları, her daim mutsuz yüzü, futbol topu ile dans edişi, kural tanımazlığı, kibri ve alkolikliği ile 90'larda çocuk olanların karşılaştığı ilk anti kahramanlardan biriydi.

Latin Amerika ülkelerine giden turistleri her zaman iki şeye karşı uyarırlar. Hırsızlık ve sıcaklar. Oysa ben Adana'dan geliyorum ve hem sıcak hem de sokak çeteleri genetik olarak yakın arkadaşım sayılır. Üstelik turist olduğumu ele verecek kadar beyaz tenli değilim. Yanımdaki diğer turistlere kıyasla korkusuzca yürüyorum yolu. Ancak sıcaklar beni bile şaşırtacak boyutta. Hava limanı da tüm şehir gibi; eski, yorgun ve makyajlarla güzelleştirilmeye çalışılmış durumda. Şehir merkezine 22 km var. Ulaşım çok ucuz. Otobüse verdiğim pesolara acımıyorum. Diğer herkes otellerine koşarken benim ilk rotam La Boca mahallesi oluyor. Yoksul denizcilerin, liman işçilerinin, sokak çocuklarının ve Diego'nun mahallesi... Rengarenk boyanmış gemi saclarından ve çinkolardan inşa edilmiş bir mahalle. Bir evin balkonundan size bakan Diego Maradona heykeli ile karşılaşıyorsunuz. Onu selamlamadan geçmek olmaz. Hayatta kaybedenlerin yeşil sahalardaki kazanma umudu Maradona. Folkland savaşlarında İngilizlere yenilmenin ve yüzlerce insanını kaybetmenin hüznünü yaşayan Arjantin halkı, kısa bir süre sonra Diego'nun İngiliz ağlarına attığı iki golle mutlu olmuştu. Diego "Bizi uçaklarınızla ve tanklarınızla yenebilirsiniz. Ancak şartlar eşit olduğunda biz kazanırız" demişti.

La Boca mahallesi her ne kadar romantize etsem de bir çeşit turist silkeleme istasyonu gibi. Yine de tuhaf bir şekilde alkol, sigara ve etin ucuzluğuna değinmeden geçemem. Ülkenin tarihi hiper enflasyonla geçti. Arjantin Peso'su, Amerikan Doları karşısında durmaksızın değer kaybediyor. Ancak Arjantin halkı bir şekilde ulaşım, et, alkol ve sigaraya zam gelmesine izin vermiyor. Yemek yemek için burayı seçiyorum. Yemeğin yanında Martini söylüyorum. Biz yemek yerken tango gösterileri yapılıyor. İşte okyanusun öbür ucunda, güneşin kucagında; dansın ve müziğin kalbindeyim. Marquez'den Fuentes'e, Ramires'ten Ernesto Guavera'ya, Doktor Socrates'ten Arthur Zico'ya ve Simon Bolivar'a... Bütün Latin Amerikalı kahramanlarımın şerefine kadeh kaldırıyorum. Geldim işte. Yanı başınızdayım.

Yemeğin ardından bir martini daha söyleyip, sigaramı yakıp dans edenleri izliyorum. Çok kalabalık değil. Sürekli video çekmemden turist olduğumu anlayan dansçı hanımefendi, beni dansa

kaldırmayı teklif ediyor. Bu konularda çok utangacım. Rezil olmaktan korkuyorum. Ancak kadın beni dinlemiyor ve zorla kaldırıyor. Gülümseyerek bana bakıp “Deja de pensar, calmate”¹ diyor. Ne dediğini anlamasam da bütün kaygılarımı boş verip kendimi ona bırakıyorum. Ve birkaç saniyeliğine dünya güzelleşiyor. “İnsanlar ne der” korkusunu atmadan gerçekte kim olduğunu anlayamıyor insan. Dans etmeyi sevebileceğimi yeni keşfediyorum. Fotoğraf çekiliyoruz adını sonradan öğrendiğim Ornella ile, sonra da ayrılıyoruz.

Rotayı çiziyorum. Arjantin’e gelip de futbol maçı izlememek olur mu? Boca’ya çok yakın olan La Bombonera stadına gidiyorum. Boca Juniors maçı var. Turistlere kara borsadan sahte bilet satma adeti var burada. Ama bu tongaya düşmüyorum. Stat üflesen yıkılacak gibi. Eski ve bakımsız. Ama insanların coşkusu ve heyecanı dorukta. Boca Juniors, şehrin yoksullarının takımı. Dört göçmen çocuk tarafından kurulmuş. Sarı Lacivert renklerin hikayesi ise şöyle: Limanda pusuya yatan çocuklar, takımlarına limana yanaşan ilk geminin bayraklarının rengini vermekte anlaşımlar. Ve limana yanaşan İsveç bayraklı bir gemi, okyanusun

öbür ucundaki Fenerbahçelilerle Boca Juniorsluları kardeş yapmış. Dükkandan Boca forması almama rağmen maçı çantamdan çıkardığım Fenerbahçe forması ile izliyorum. Gönül isterdi ki River Plate maçına denk geleyim ve çimlerde ölümüne tango olarak bilinen bu rekabete tanık olayım. Ancak maç Belgrano ile. Büyük bir coşku var statta. Formamı tanıyanlar oluyor. Bana Diego Perotti’yi soruyorlar. Onlara şampiyon Fener demeyi öğretiyorum. Hakeme Türkçe küfürler ediyorum. Ne yazık ki 85inci dakikada yediğimiz golle sarı lacivert bir hüznün çöküyor La Bombonera’ya. Kırık kalpli, öfkeli binlerce yüzde tanıdık bir hüznün görüyorum. Onları çok iyi anlıyorum, çünkü ben de Fenerbahçeliyim.

Buruk duygularla veda ediyorum La Bombonera’ya, Boca Juniors’lı kardeşlerime ve bel ağrıları eşliğinde kalacağım hostele gitmek için yola koyuluyorum.

Tarihin en eski metro hatlarından biri var burada ve hiç yenilenmemiş. Şehrin bu eski ve bakımsız hali bana çekici geliyor. Ancak romantizm de bir yere kadar. Metro istasyonunda klima yok ve vantilatörlerle soğutuluyor. Daha doğrusu soğutulamıyor. Sıcaktan ölmek üzereyim. Ahşap turnikeleri geçip bekliyorum ve metroya biniyorum.

¹Düşünmeyi bırak, rahatla

Neyse ki metronun içinde klimalar var. Hem insanlarla tanışmak hem de kaybolmamak için emin olduğum şeyleri bile soruyorum. İneceğim istasyonu, hangi tarafa gitmem gerektiğini v.s... İnsanlar Türk olduğumu öğrenince bir parça gülümsüyorlar. Burada yaşayan Lübnanlı ve Suriyeli göçmenler Osmanlı döneminde geldikleri için kendilerini Türk olarak tanıtmışlar. O yüzden Türklerle karşılaşmak onlar için fantastik bir tecrübe değil.

Hostele yerleşiyorum. Bir süre uzanıp birkaç saat vantilatörlü odamda siesta yapıyorum. Uyandığımda havanın serinleyeceğini umuyorum. Uyanıp duş aldıktan sonra Buenos Aires'in gece hayatına akmak için Palermo bölgesinin yolunu tutuyorum. Henüz akşam saatleri. Eski İtalyan ve İspanyol mimarisinin izlerini taşıyan binalar geçiyoruz. Gençliğinde çok güzel olan ancak yüzünde yıpranmışlığın, hüznün ve yorgunluğun çizgilerini görebildiğimiz, buna karşın zarafetinden hiçbir şey kaybetmeyen yaşlı kadınları andırıyor bu binalar. Büyüleyici güzellikte ancak bir o kadar yıpranmış. Ekonomik krizin izleri kaldırımlarda yaşayan evsizler. Yanlış anlamayın. Brooklyn'de, Paris'te gördüğünüz anarşist ve isyankar ruhlu evsizler gibi değil. Çocukları ile birlikte sokakta yaşayan aileler var burada. İçim burkuluyor ve bu geceye dair kurduğum çılgınca eğlence hayallerimden utanıyorum.

Taksiye 50 Peso ödedikten sonra umarım kazıklanmamışım diyerek şarkılara konu olan Rio De La Plata nehrinin kıyısına gidiyorum. Çamur akan bu nehrin kıyısında turistler, evsizler, gençler, sokak müzisyenleri ve sokak ressamı var. Her zaman dilini bilmediğim bir ülkede yaşayabilir miyim, para kazanabilir miyim diye düşünürdüm. Bunu yapabilirsem özgür olacağımı hissederdim. İçimden bir ses bunu denemek için iyi bir gün olduğunu söylüyor. Sokak ressamlarının yanına gidip tezgah açıyorum. Çantamdan grafik tabletimi çıkartıyorum. İnsanların karikatürünü çizerek para kazanmayı deniyorum. Buenos Airesli sokak ressamı mafyasından dayak yemek bir yana bana sempatiyle yaklaşıyorlar. Yaşlı ressam Jose bana çizim teknikleri bile gösteriyor. "Resim, kağıda ve tuvale çizilir evlat" diyor ve tabletle çizmemi

eleştiriyor. Hak veriyorum. Hiç müşteri bulamıyorum. Jose halime üzülüyor olacak ki gelen genç bir kızı bana yönlendiriyor. Sadece karikatür çizebildiğimi söylüyorum. Kızın hoşuna gidiyor ve çizmeye başlıyorum. İnsanlar çok sıcakkanlı. Çizerken beni izleyenler var. Kendimi performans sanatçısı gibi hissediyorum. İngilizcem yettiği kadar kızla sohbet etmeye çalışıyorum. Adı Patricia'ymış. Türk olduğumu ve Tiyatro öğrencisi olduğumu öğrenince ilgisini çekiyor. Biraz flört etmek için, biraz da resmi Patricia'yı yansıtan ayrıntılarla zenginleştirmek için sorular soruyorum. Derken karikatür bitiyor, gösteriyorum. Beğenecek mi diye kalbim çarpıyor. Çok hoşuna gidiyor. "Bunu sana yollayabilmem için bana telefon numaranı vermen gerekiyor" diyorum. Kız gülümseyerek telefonuma numarasını kaydediyor. Ve çantasından para çıkartıyor. Farklı bir yarım kürede olmaktan bulduğum cesaretle kızın bana verdiği parayla kızı yemeğe çıkarmayı teklif ediyorum. Jose şaşkın, kız gülümsüyor. Jose'nin yüzündeki İspanyolca "sen ne yere bakan yürek yakanmışsın Amigo" mimiklerini okumak için İspanyolca bilmeye gerek yok. Kız "Está bien, podemos cenar juntos" diyerek teklifimi kabul ediyor. Artık bir rehberim var.

Havaların sıcaklığı yüzünden burada akşam yemeği saati 22.00... Yemek için erken olduğundan sokakta bira içip müzik yapanları dinliyoruz. İçecekler çok ucuz olduğu için müzik yapanlara bira ısmarlıyorum. "Muchas Gracias Amigo" diyor gereksizce yakışıklı Pablo. Patricia'yı etkilemek için henüz kullanmadığım son yeteneğimi de kullanmaya karar veriyorum. Adeta tüm tuşlara basarak bölüm geçmeye çalışan atari oyuncusu gibiyim. Pablo'dan gitarı rica ediyor ve onlara Türkçe bir şarkı çalmak istediğimi söylüyorum. Çok hoşlarına gidiyor. Gitarı boynuma asıyorum. Biradan bir yudum alıp "Patricia... Esto es para ti"² diyorum. Ve Yaşar'ın Kumralım şarkısını çalıyorum. Bu şarkı bir şekilde herkesi eğlendirmeyi başarıyor. Cajon çalan Victoria ritim tutarak bana eşlik ediyor. Dünya birkaç dakikalığına o kadar güzel bir yer oluyor ki anlatamam. Şarkı bittiğinde alkışlıyorlar ve birlikte kadeh kaldırıyoruz. Pablo ve Victoria ile Instagram'dan takipleştikten sonra ayrılıyoruz.

²Patricia... Bu senin için

Palermo’da Patricia ile gezmeye başlıyoruz. La Escondida isimli bir restoranda biftek yiyip kırmızı şarap içiyoruz. (Arjantin yeme içme konusunda ucuz bir ülke sayılır.) Eğlenmek için bir yerlere gitmek istediğimi söylüyorum. Biraz tereddüt etse de kabul ediyor. Birlikte Niceto isimli bir gece kulübüne gidiyoruz. Giriş ücretli, kapıda bilet alıyoruz. Hesabı hep ben ödüyorum. Bu orta doğulu adetlerim Patricia’nın hoşuna gitse de Buenos Aires’teki son günümü evsizlerle geçirmeme neden olacak gibi görünüyor. Keşke Patricia feminist olsaydı diye iç geçirsem de yarın yokmuşçasına yaşamam gerektiğini hatırlıyorum. Yarın yine yoksul bir adam olacağım ama bu gece krallar gibi eğlenmek istiyorum.

Cosmo içip dans ediyoruz. Annemi arayıp törelerimizin ve adetlerimizin Arjantinli bir geline sıcak bakıp bakmadığını sormama çok az kaldı. Duygusal ve melankolik gözlerle bakıyorum ona. “Estás bien?”³ diye soruyor. Gözlerimle “Büyülü Gerçekçiliğin neden bu topraklarda icat edildiğini seni tanıyınca anladım” demek istesem de ne İngilizcem ne de İspanyolcam yetmiyor. Sadece “Eres muy hermosa”⁴ demekle yetiniyorum. Gülümsüyor ve dansa devam ediyor.

Müzikler güzel, içecekler güzel, Patricia güzel... Mekandan ayrılıyor. Saat dört. Hostel’e benimle gelmek isteyip istemediğini soruyorum. Ayrılmak istemiyorum. Ama eve gitmesi gerektiğini söylüyor. Nazıkçe reddediliyorum. Sarılıp vedalaşıyoruz. Don’t cry for me Argentina⁵...

İlk gün için bu kadar maceranın yettiğini düşünüyor, Latin Amerikalı Uyuşturucu Kartelleri ile başım derde girmeden hostele gidip uyumak istiyorum. Eğer hayatta bir şansınız olursa muhakkak büyüülü gerçekçiliğin doğduğu bu topraklara gelmenizi ve Latin Amerika’nın gözyaşlarında yüzmenizi tavsiye ediyorum.

³İyi misin?

⁴Çok güzelsin

⁵Benim için ağlama Arjantin

kendini olumla

İSMAİL TAĞA

“Kendini Olumla” adlı kitabı bitirdikten sonra yaşantımla ilgili ciddi kararlar aldım. Hayatın gergin ve stresli atmosferinden kaçmak için kendimi her koşulda olumlamalıyım. Bu sabah hayatımın geri kalanı için güzel bir başlangıç yapmaya karar verdim. Sigarayı da tamamen hayatımdan çıkaracaktım. Dinç bir zihin, dinç bir beden mottosuyla yaşayacaktım. Sabahın erken saatlerinde kalktım. Henüz hava aydınlanmamış ve kış kendini hissettirmeye başlamıştı. Sabah sporu için dışarıya çıktım. Mahallemiz otobanın kenarında kalan ve henüz kentsel dönüşemeyen bir yer olduğu için koşarken üç dört kere araba çarpma tehlikesi yaşadım. Bir kadın, kendisine doğru koştuğum için haklı olarak tedirgin oldu, hemen yön değiştirdim. Mahallenin köpekleri tarafından biraz kovalandım. En sonunda su birikintisi altına saklanan hınzır çukura sol bacağım saplanınca eve dönme kararı aldım. Olumlamaya devam etmeliydim.

Güzel bir duş ile durumu pozitifçe çevirecektim. Banyoya girdim fakat su bir türlü ısınmıyordu. Çıplak halde mutfakta olan kombinin yanına gittim, kapatıp açtım ve avret yerlerimi ellerimle siper ederek aynı zamanda ceylan gibi sekerek tekrar banyoya koştum. Bu sefer sıcak su gelmişti fakat duş başlığı su kaçırıyordu. Kenarda duran kovayı alıp tas adlı arkadaş eşliğinde duşumu aldım. Aslında bu duş almak değil, çimmekti ya neyse. Dün giydiğim gömleğimi giydim – bir gömleği veya tişörtü genelde

iki gün giyerim, pantolonu ise bir ay bile çıkarmadan giymişliğim vardır. Modumu düşürmemek için ayna karşısında gülme egzersizleri yaptım. Bu nedenle bir miktar işe geç kalmıştım. Panikle durağa doğru yarıdım. Otobüse bindiğimde şoförün “Basmayacak mısın?” sorusunu “neyi?” sorusuyla cevapladım. “Akbilini.” dediğinde cüzdanımı evde unuttuğumu fark ettim. Hemen koştur koştur eve dönüp cüzdanımı alıp geldim. Yaklaşık on dakika bekledikten sonra otobüs geldi. Fakat bu otobüsün içi öğrenci doluydu. Ben ve benim yaşımda olanların en tiksindiği şey liselilerle muhatap olmaktır. Ama ne olursa olsun binmem lazımdı.

Ön kapıdan girmek imkansızdı, orta kapı açılınca herkesle birlikte oraya yöneldim. Önümde yürüyen dedenin bastonu ayağıma takıldı ve kendisi tökezledi. Normalde durup yardım ederdim ama mesai saatini kaçıramazdım. Dedeyi ekarte edip – itiraf etmeliyim hafiften ittirdim – son bir hamleyle kapının kolundan tutup kendimi içeriye attım. Dede dışarda, ben içerde göz göze geldik. “Senin gibi adamın ben taaa a..” tarzı bir şeyler geveledi. Hiç üstüme alınmadım. Orta kapı kapanırken ayağım araya sıkıştı. “Kaptan kapıyı aç” diye bağırdılar. Kapı açılınca indirirler beni korkusuyla “Sıkıntı yok, idare ederim bu şekilde.” desem de kapıyı açtırdılar ve beni mecazen değil gerçek anlamda bağırklarına bastılar. O esnada telefonum üç dört kere çaldı. Kollarımı hareket ettiremediğim için yanımdaki arkadaştan rica ettim. Telefonu cebimden çıkarıp

kulağıma koydu. Arayan satış müdürümdü. “Neredesin?” diye sordu. Otobüste olduğumu söyledim. “Geç kalmışsın. Geldiğinde odama direkt gel. Bu ürünü nasıl satabiliriz? Nasıl bir strateji izlemeliyiz? Halk ne istiyor? Onların içine girmemiz lazım.” dedi. Haberi yoktu ama onlar bana girmek üzereydi. Etrafımda bir sürü sırt çantalı velet vardı ve resmen kafam bir dayının koltuk altındaydı. Dayıyı koklayarak yolculuğuma devam ediyordum. Daha nasıl içlerine girebilirim lan sayın müdürüm? Neyse, sakın olmalı ve olumlamalıydım.

En sonunda durağa geldiğimde otobüsten yapıştığımız için dört kişi birlikte inmek zorunda kaldık. Hemen müdürün odasına girdim. “Gel

bakalım. Durumlar çok kritik. Bu ay hedeflediğimiz satışa ulaşamazsak biteriz.” dedi. Bitmemiş gibi bir halim vardı sanırım. “Evlat bak, hepimiz aynı gemideyiz. Bu gemiyi ya hep birlikte kurtaracağız ya da batacağız.” dedi. Kendimi daha çok başka bir ülkeye sığınmaya çalışan mülteci teknesinde gibi hissetmeme rağmen çaktırmadım. “Bu arada, yaklaşık bir yıla yakın prim ve ikramiyeyi unutam. Patronumuz bu haldeyken teklif dahi edemeyiz. Maaş alırsak öp başına koy.” dedi. “Kim hangi haldeyken be sayın yavaşak müdürüm? Daha bir ay önce yatırım amaçlı Bodrum’dan dört villa alan patronun haline mi bakalım?” diyemedim. Odadan çıktım, direk soluğu kapıda aldım ve “Sokarım olumlamasına lan!” diyerek sigaramı yaktım.

kış

PINAR HANZADE

Son otobüse yetişmenin sevinciyle ‘Oh’ dedi kadın elinin güçlükle uzandığı soğuk demiri tutarken. K    k bedenini dengede tutmak için çabalarken, gün boyu hiç tanımadığı birinin çamaşırlarını yıkayan o değildi sanki. Vücuduna  arpan hoyrat bedenlere aldırış etmeden hayallere daldı hemen. Hayal kurabildiği nadir anlardı bunlar. Kalabalık içinde ama tanımadan kimseyi, uzun zamandır bıktığı adını duymadan kimseden.

Kızını d    nd   önce. B    m    ve pilot olmuştu. İlk defa uçağa binecekti onun sayesinde, ilk defa ba ını gökyüzüne kaldırmadan izleyecekti çok sevdiği bulutları. Bir an bir gölge belirdi zihninde. Kızının daha on    ya ında olduğunu anımsadı. “Görebilecek miyim acaba o günleri” diye mırıldandı sessizce. “Göreceksin tabii” diye cevapladı kendini. Elini havada salladı hızla. Böyle yapınca kötü d    nceleri kaybolurdu hep. Kendine yaptığı tatlı bir b    yd   bu.

Doğduğu  ehre yapılan havaalanı canlandı zihninde. Ve o ilk uçağın kalkışı. Tüm şehirde bayram havası vardı. Çaylar demlenmi , lava  i lerine koyun peyniri ve soğanlar koyulup d    lm   , erkekler okey bile oynamamı tı o gün. Kad nlarında pilot olabileceğini söyleyen halasına vuran babasının korkusundan sesini  ıkaramamı  ama o an karar vermişti pilot olmaya.

Görüntü değişti birden. Kızı, uçağın kapısında karşıladı onu arkasında saygıyla duran ekibiyle birlikte. Üniforma da nasıl yakı mı tı gelinciğine. Gülümsedi, yüzündeki son tebessümün o olduğunu bilmeden. Gülümsedi, “Ne sırtıyorsun? İneceksen in, inmeyeceksen yol ver!” diye bağıran o nobran sesi

duyana kadar. “Affedersin” diyerek yol verdi öfkeli adama. Kapı kapanmak üzereyken kendi durağında olduğunu anlayıp, güç bela atladı otobüsten.

Evine çıkan dik yokuşun başına gelince soluklandı biraz. Bir ürperti hissetti birden. Mantosuna sıkı sıkıya sarıldı. Sanki kış onların semtine daha acımasız davranıyordu, zenginlerin kışları daha sıcaktı sanki. Çalıştığı evlerden çıkınca hiç bu kadar üşümezdi.

Tırmanmaya başladı. Kocası işten dönmüş müydü acaba? “İnşallah bu gece içmez” diye geçirdi içinden. Havanın grisi yetmiyormuş gibi griyi griye katıyordu evlerin bacaları. Kavrulmuş salça kokusu geldi burnuna, acıktığını hissetti. “Biz ne olsa yeriz, adamı doyurmak lazım” diye düşünerek hızlandırdı adımlarını.

Sonsuz griliğin ortasında renkler çarptı gözüne. Kırmızı, mavi, mavi, kırmızı dönüp duran renkler. Evinin sokağına girdiğinde anladı renklerin nedenini. Yıllardır girip çıktığı kapı yabancılaştı birden. Burası onun evi olamazdı. Yere yığıldı, kötü bir rüyaydı bu.

Rüya olmasa gelinciği sedyeyle çıkartılır mıydı evden?

Rüya olmasa kocası kelepçeyle çıkar mıydı o eşikten?

Gökyüzüne baktı son kez. Bir daha gördüğü gökyüzü aynı olmayacaktı. O an kar başladı. Dünya sessize aldı kendini. Mırıldandı kadın yorgun dudaklarının arasından. “Yağ kar, ya ki ört bütün günahları”.

